

Сергей Борисов

Абе що не си...

(мисли за бъдещето)



Съдържание

| | |
|---|----|
| Добронамерени предложения <i>(вместо предговор)</i> | 3 |
| Видове "светло бъдеще" | 5 |
| Бъдеще време в миналото, забравено | 7 |
| Позитивно мислещо бъдеще | 10 |
| Ексклузивно за личното бъдеще | 13 |
| Миналите величия и тяхното бъдеще | 16 |
| Бъди готов! (Винаги готов!) | 18 |
| Сън в лятна нощ | 19 |
| Знанието на бъдещето? | 22 |
| Абе какво става... ми то бъдещето... | 24 |
| Идея за суперпродукция! | 25 |
| Светло милиардерско бъдеще (безплатна консултация) | 26 |
| Да говорим за светлото минало, а бъдещето... | 29 |
| Имам една спешна работа... | 31 |
| Деянията на Снежанка | 35 |
| Късен гост при уфолога | 37 |
| Красавецът и Звяра | 40 |
| Към светли бъднини върви! | 41 |
| Бъдеще несбъднато | 42 |
| Добре замислено бъдеще? | 45 |
| Супергеройско бъдеще | 48 |
| Оракули навсякъде? Виж ти! | 50 |
| Нищо лично | 51 |
| Безпричинно бъдеще | 55 |
| Цялото бъдеще | 56 |
| Ами сега? | 61 |

Добронамерени предложения

(вместо предговор)

- Абе що не си... купиш "Мерцедес"?

Наистина, защо пък не? Тръгнах да проучвам идеята. Новите модели се оказаха компютризирани до ниво да следят броя на космите на главата ми и в колко часа съм пил кафе, да не говорим за управлението на джаджите вътре и вън. И всичко от пластмаса. Много изнервящо. Направо фрустриращо. Но най-изнервящото нещо се оказа фактът, че не ми достигат около... 95% от необходимите хартийки. Ядец. Я да видим тези втора, трета и т.н. употреби... Олеле! Някои от тях си вървят по 800 хиляди километра и дявол знае колко години без ремонт, обаче вече им пада това-онова. А тези, на които нищо не им пада, просто не се продават. Пак ядец. Ще си карам таралясника. Гроздето е кисело! (казала лисицата).

- Абе що не си... спретнем купон?

Спретнахме си. Прибрах се в къщи почти пълзешком и на четири крака, а след като уцелих вратата, ключалката и т.н., наблегнах на аспирина. После два дни реанимация. И коментари на околните. Край! Никаква водка повече! До следващия път... А днес - виж ти! - прочетох в един блог, че напоследък някои си правели купони с тортички, кафета и фрешове. Интересно...

- Абе що не си... намериш нова работа?

Страхотна идея. И намерих. Най-малко четири предложения. Търсят се под дърво и камък хамали, общи работници, продавачи, пазачи и др. под. (използуваните думи са "техници", "оператори", "консултанти" и "секюрити персонал"). Ами сега? Кое да бъде? Заплатите са много съблазнителни - минималната плюс бонуси (когато и ако ги заслужиш, евентуално). А в една обява имаше текст от типа: "... за специални поръчки от доверителен характер под прякото ръководство на супервайзор. Изисква се св. за правоуправление на МПС." Нищо не се споменава за кунг-фу и боравене с разни типове оръжия. Не се уточнява кога ще се изпълняват поръчките - денем и/или нощем. И супервайзора не е уточнен. Поогледах се в огледалото - бицепсите вече не са същите като едно време... Май ще си карам без нова работа.

- Абе що не си... гледаш работата?

Предложението постъпи от добронамерен продавач (уупс, консултант!), след като го попитах защо стоката му изглежда развалена. Прав е човекът, не ми е работа - нямам лаборатория и правомощия, и не съм от Комисията за защита на потребителите. И не съм от НАП. Изобщо не съм от тези, които имат право да задават неудобни въпроси безнаказано. Не съм и от тези, които задават въпроси с намек, че нещо лошо може да се случи. Така, че без въпроси - тръгвай, значи, да търсиш стока, която не изглежда развалена, и без разни аспартами, нитрити и т.н. Сигурно някъде има и такава.

- Абе що не си... отваряш очите?

Олеле. Ударих нещо на заден ход. Ама и тоя паркинг...

- Абе що не си... гледаш кефа?

Хубава идея. Да видим сега наличните опции за кефове: интелектуални, консуматорски, сексуални, илюзорни (в т.ч. мечтите за власт), религиозни, туристически, и от типа "олигофрениада". Май не съм пропуснал нищо. Интелектуалните предполагат подходяща среда и т.н. За сексуалните... абе айде сега, не ми е удобно... Илюзорните също не ми пасват - мечтите за шампионски титли, световна слава, "big boss" и други такива останаха в детството. Религиозните са запазена територия на поповете и фанатиците. И какво остава? Остават консумативно-туристическите олигофрениади. Я да видим сега... имало ефтини полети до... така... Като се върна, ще разказвам. Ако има какво.

- Абе що не си... седнеш на задника?

Вярно. Имам си май такъв атрибут. Сядам. Време ми е да понапиша това-онова. И да помисля за бъдещето - що е то, от къде идва и начини на употреба... а и да прочета другите добронамерени предложения от типа "**абе що не си...**", които съм получил на известния ви адрес: **sergetborisov@gmail.com**.

Видове "светло бъдеще"

1. Религиозно.

В различните религии от край време та до ден днешен си е подробно описано. Наистина, с различни отенъци и варианти. Един от тях предвижда издигане в небесата като звезда или съзвездие след като понаправиш това-онова в полза на боговете по **правилния** начин, друг - безкрайни празненства на отрупани с манджи и питиета маси, в приятна компания (компанията е подробно уточнена), а трети - просто си се кефиш на все по-добри прераждания или пълна релаксация, по избор. Разбира се, след като приключиш със земните дела. И след като си изпълнил **възложените от съответните религии** задачи. Те биват различни - от набор песнопения/служене/сексуални услуги при по-древните, през батални подвизи и неизброими кланета на неверници при по-новите, та до пълно бездействие и непукизъм в едно по-особено учение. Напоследък се появиха и такива, предписващи бързо-бързо да си теглиш сам ножа, и след това - светло бъдеще! Кеф!

Има и по-подробно разработени методики за попадане в светло религиозно бъдеще, от типа "или-или". Значи, или слушаш царя, плащаш си данъците, кротуваш, молиш се на попа и снасяш лептата по правилата, и тогава - в Рая (къкво става там не е много ясно, ама трябва да е много хубаво à priorî), или - направо в Ада! А за това място има написана даже специална книга, по поръчка - прочетете я, ако ви стиска, няма да ù правя реклама. В този тип методики няма втори шанс - **или-или**. Слушаш - в Рая, не слушаш - в Ада, да видиш хубаво ли е. Во веки веков.

А в една по-особена религия светлото бъдеще изобщо не зависи от теб - то си е тук и винаги, иманентно и навсякъде. Ако не го виждаш си е твой проблем.

2. Идеологическо.

Идеологиите не обичат да описват тъмното бъдеще, там става въпрос само за светлото. Вариантите малко си приличат, различни са само техните атрибути, названия и крайни цели. В една от тях се живее в **град-слънце**, в друга - като бачкаш яко, **придобиваш и владееш** и всичко ти е тип-топ, в трета - на всеки се дава **всичко** каквото си поиска човекът и в замяна от него

се очаква да прави каквото може и го кефи, ама не е съвсем задължително. В още по-нова светлото бъдеще настъпва автоматично, ако всичко е **демократично**. И там е пълно със всякакви права, и всички имат равни такива - без значение дали са нормални хора по общоустановените норми (какви са тези **норми** не е много ясно), или са човекоядци, олигофрени... или просто безгрижни пълни невежества. А една (сравнително кратко просъществувала) обещавахе светло бъдеще, ако всички просто така си се обичат и си **живеят заедно**, без да се навлиза в подробности. Важен е моментният кеф, и светлото бъдеще е гарантирано.

Общият признак на този вид технологии за осигуряване на светло бъдеще е следният: изисква се **пълна обвързаност** с мантрите на "идеолозите". Ха си гъкнал нещо друго, ха вълн от обещаното (банкрут, концлагер, и т.н.). Обаче на това много-много не се набляга в пропагандата, всеки да си се досеща сам. И да си опича акъла, ако може. А то, светлото, така или иначе ще дойде.

3. Консуматорско.

Създава се от транснационалните компании и корпорации, с помощта на разни чичковци и лелички, седнали на държавни столчета. Там има абсолютно всичко: хапване и пийване **за всеки вкус**, все по-добри **стоки**, изобилна парфюмерия и козметика, фармация гарантираща безсмъртие и шик-фасада, все по-по-най дрешки, различни джунджурии и играчки за всякакви възрасти, развлечения **без ограничения**, пътешествия до все по-добри дестинации... абе безкраен кайф. И всичко е double precision super high quality. По-новото си е по-high quality, затова хвърляш старото и **купуваш** ново. И после пак. Амин.

Не се уточнява колко ще трае този тип светло бъдеще, и с какво се постига. Сигурно творците му разполагат с пет-шест резервни планети, на една от които вече са си построили **убежища**.

4. Идващо...

Този вид е познат още от времето на Мойсей, че и преди него. Неговото съществуване се съдържа в протичката мантра: "Още малко усилия - и ето го!". **Усилията**, разбира се, се полагат на бъдещите ощастливени. Които трябва да бъдат мъдро **ръководени** по пътя към обетованата земя...

Бъдеще време в миналото, забравено

Връщаме се с Коцето от поредното досадно заседание на борда на Фондацията (с него сме съседни и приятели от детските години, а коя е тая Фондация не е интересно, засега). Изнервени сме - пак не можахме да набием в тъпите им (и алчни) тикви елементарни истини. Три часа ала-бала, и само на кафе... трябва да се направи нещо!

Кръчмето "На кьошето" е вариант. Влизаме - фрашкано. Ами да, събота вечер. Всичко заето, и бара в това число. Почти се отказваме и почваме да мислим за инвазия в клуба на онези, свободомислещите нарко-не-знам-каквизи младежи отсреща, и тогава зърваме масичката в ъгъла - само един седи там, чаша с нещо си пред него, а той се облещил и гледа в точка пред себе си.

- Може ли...?

Стряска се, оглежда ни с мътен поглед, и несигурно кима. Май го "върнахме" отдалече - типичен пенсионер, побелял, пооплешивял, с непълен набор зъби и опакован в дрешки от миналия век. Кюта си човекът в ъгъла, пийва нещо и си плува в спомени... негова си работа. Сядаме, Мимчето ни е забелязала и вече носи водките, мезетата и дискретното пепелниче (ние двамата сме от постоянната публика). Пийваме и се връщаме на темата си: как да излезем от ситуацията, в която уж сме фактори, ама никой не ни за слива.

- Извинете, може ли... с пушека малко по-настрана? Тъкмо съм ги отказал...

Прав е. Гасим фасовете и фокусираме вниманието си върху него. Май не е толкова захлупен, колкото си помислих. Пооживил се е нещо, в погледа му се чете интерес. Явно е дочул това-онова. Ама и ние сме едни...

- Аз съм Гошо. Дядо Гошо. Едно време ми викаха "Жорж" и "Джорджи", ама вече съм "Гошо". Вие с какво се занимавате?

Подочул е. Представяме се, и обясняваме публично достъпните аспекти на заниманията си, без да навлизаме в подробности.

- Полезни неща правите. И аз едно време съм бил голяма работа, напоследък почнах да си спомням. Ако ви е интересно, ще ви разкажа...

- Давай, не бързае. Защо "почнах да си спомням"?

- А, не съм маразматик. Ще разберете накрая. Та едно време, преди около половин век, съм бил музикант. Рокаджия. Видях какво са писали за мен хората тогава, все лоши неща. Идеологическа диверсия и т.н. А аз да взема да спретна едно дружество на любителите на рока в соц стил - модерни културни течения, хипи война на капитала, долу войната във Виетнам, битници от цял свят обединявайте се, чрез блус и рок към прогрес, все такива работи. С рок към светлото соц бъдеще! И хванало декиш. Даже клас в Консерваторията аха-аха да направят, с мен отгоре - професор по соц хард рок! Щял съм бил да стана първият хабилитиран рок музикант в България, ако не и в света... Да да, ама не. Един главоч предложил да ме бутнат понастрана, така малко под крилото на големия брат... и хоп - в Москва!

- Рок в Москва... интересно...

- По-интересно станало, отколкото си мислите. Там решили да ме оползотворят. Нещо като контрапункт на разните протестери от типа на Висоцки. С китара по стройките на петилетката - балади за светлото бъдеще. Бард значи. Момчето обаче да вземе междувременно да се изучи технически и да добави пред името си "инж.", и вместо по стройките, с малко ажиотаж (умеел съм го) - направо в Байконур. Пректант. Български принос за Космоса. Нашите изобретения - в орбита. Намерих няколко писаници по този въпрос тук-там, в това число едни притеснителни доклада на "отговорни" хора. Бе тоя нали уж беше музикант? Каква е тая самодейност? Я да си го приберем и както там си му е реда, да го... Бил съм на крачка от Белене. Да да ама не. Едно от изобретенията ми разбунило доста съветски духове, комуникационна хитринка от типа на по-късния ТСП/ИР. И - хайде както тогава са му казвали в СССР, - "физик в ящике". Недостъпен. Щял съм бил да получа даже съветско гражданство. Може би посмъртно, кой знае. Обаче... СССР се грохнал. А аз - с едни евреи в Израел, а после в САЩ. Не ме питайте как, това не го помня и нищо не е писано по въпроса. Поне до мен не е стигнало.

- И там какво? Да не си бил в космическата програма?

- Ами, не знам. На една снимка се видях със Сейгън и Кейхоу. Не сте чували? По-добре. Защото там ми се губят около десет години. Никакви спомени, никакви документи никъде. Намерили са ме в една пустиня в Юта, с едни особени дрехи. Плещи човекът на някакъв език, обаче... нищо не му се

разбира, и е почти умрял от глад. Щял съм бил да бъда предаден в някаква клиника за душевно болни, а особените дрешки се изгубили. Обаче тогава съм се запознал с жена си - деятелка на Червения кръст по онова време, от индиански произход: "Native American". Измъкнала ме от клиниката, брак, документи, глажданство. И две деца. И ново амплуа: борба за правата на малцинствата в САЩ. Отново рок (някак си от само себе си се получило, пипнал съм една китара и съм засвирил...). Та с помощта на индианската организация съм обходил в турнета щатите, почти съм щял да бъда номиниран за "Грами", обаче... На едно от турнетата ме разпознал някакъв българин. И взели да ме увещават да правя нещо за едни хора, това го научих от следствените документи на ФБР. Щял съм бил да стана милионер. Да да, ама не. Опънал съм се, направил съм съмопризнания, онези се измъкнали и ми теглили един кютек, от който по чудо съм оцелял. А после... след този кютек паметта ми почна да се завръща, на части някак си. И си спомних откъде съм. Това е.

- Как така "това е"? Кога станаха тези последните събития, с кютека?

- А, преди десетина години. Прибрах се заедно с жената в България, децата останаха там. Музиканти. Не поддържахме връзка с тях, не искат. Баща им бил "куку", виждате ли. И жената май е на това мнение, обаче индианките са верни до гроб. Каквото и да стане. И сега с нея си живуркаме тук, пенсии някакви от САЩ се появиха, и така. Дотук.

- Как така "дотук" бе, човек? Ами ти си... най-откачената история, която съм чувал. Не си ли мислил да пишеш, да публикуваш, да търсиш истината?

- Истината, казваш... И така си ми е добре. Живея си тук отстреща, имам добра жена, имам няколко приятели. Какво му трябва на дядото? А другото е бъдеще време в миналото, незапомнено. Щял съм бил да... Е, хайде, време ми е да си ходя. Приятно прекарване. Сметката съм предплатил.

И си излезе. Останахме с Коцето още малко. Ега ти историята! Тоя или наистина е куку, или...

Никога повече не го видяхме. Нито в "На кьошето", нито на друго място. Странно човече, по всички стандарти. После го позабравихме, и потънахме в собствените си проблеми. Но това вече е друга история.

Позитивно мислещо бъдеще

Беше голям шок за научната общественост и за изобретателите на цялата планета (трета по ред от собственото си слънце, някъде в периферията на Галактиката), когато едно хлапе измисли т.нар. "щраколатор". Простичка джаджа, като се замислиш, обаче кой да се сети? Има в нея само анализаторче, буферче за запис на текущия комплект преживявания (или за последния, както дойде), чифт електроди, свързани към кортекса, и батерийка (for life!). Голяма е колкото лешник. Какво прави ли? Ами анализира мисленето на индивида, и ако то е негативно - щрак! - генерира импулс, който сменя знака на каквото там се обмисля.

От когото трябва се финансира огромна теоретично-експериментална и научно-фундаментална дейност. Въпреки, че основната маса средства беше...отклонена, - така де, не открадната! - все пак дейността завърши успешно. Последния експеримент се проведе с висш примат някъде в една джунгла. Записът, извлечен от буферчето на щраколатора, имплантиран в главата на маймуняка, на човешки език съдържа горе-долу следното:

"Тигър! Бързо в скривалището!"

Щрак!

"Какво хубаво котенце, с каква мека шарена козинка и какви красиви лъскави зъбки, и как внимателно ме гледа, сигурно много ме харесва...я да изляза да го погаля по главичката!" (прибора беше изваден цял и невредим от остатъците на главата на примата).

Този последен факт постави точка на въпроса. Най-последно! Край на негативизма! Стига мрачни мисли, стига песимизъм и черногледство! Бъдеще само за щастливи и усмихнати хора!

Гласуваха се и Конвенция, и Директива, и закони, задължаващи **всички** да получат безплатен имплант-щраколатор. Е, някои не съвсем коректни негативни люде попротестираха, обаче като им мушнаха джаджата в главите, спряха. Амин. Во веки веков. Вечно позитивно блаженство.

* * *

След няколкостотин години планетата беше посетена от група алдебаранци, по реда на планираните превантивни патрулни обиколки.

Бяха ходили там в миналото - такава агресивна и тъпа цивилизация трябва да се наблюдава! - но този път бяха приятно изненадани. Преди виждаха само черни облаци, мръсотия, промишлени отпадъци и радиация навсякъде, а моретата и океаните... а бе направо не е за разправяне. Адски пренаселено! И изведнъж, само за няколко века - зеленина, гори, чисти сини води и бели облачета. И нито едно хвъркащо, пушещо и бръмчащо возило! Май е дошло време да ги поканим в Галактическия съюз, тия човеци, а може и в ГАТО (галактическото НАТО, за който не знае).

Речено-сторено. Започнаха да се спускат внимателно, като дори изключиха генераторите за невидимост, и - пак изненада! Никой не пушна ракета, никой не гръмна с нищо, даже с микровълни не ги погъделичкаха! Ега ти чудото, тези размирници май са се отказали от оръжията!

Прелетяха над една от столиците. Там над това, което наричаха едно време Белия Дом. Олеле! Купчина камънаци! Хайде към Кремъл. Същата работа. А от онази кула, с която много се гордеше едно от племената и я наричаше Айфелова, само купчина ръжда е останала...

Пообиколиха навсякъде, и като видяха същата картинка, взеха че кацнаха. И намериха... общо взето всякаква живинка, обаче без хора. Само скелети тук-там, с различни размери. И на всичките в черепите някакви метални топченца, лъскави и непокътнати.

Свалиха няколко, разбраха структурата им и извадиха записите от буферчетата. И ето какво прочетоха в няколко от тях:

"Ау, тринайсети етаж, мама каза да внимавам..." Щрак! "Аз летя! Колко хубаво летя! Ура!"

"Ама тая май ще ме блъсне..." Щрак! "Каква красива броня, и колко очарователно бързо приближава! А шофьорката е просто прекрасна..."

"Това май не става за ядене..." Щрак! "Прекарасна храна, равномерно и възшебно сива, с фантастичен петролен вкус! И как приятно па̀ри!"

"Глобализация... става страшно... умирам..." Щрак! "Мъдри хора ни управляват, в наш интерес, и мислят за бъдещето на децата ни! Хубаво е!"

"Нови вълни от мигранти, с милиони...а този е с нож..." Щрак! "Елате при нас, скъпи братя и сестри! Ела и ти, братко, да те прегърна..."

"Нещо много трупове наоколо напоследък..." Щрак! "Гледай как са пораснали тези чудни треви и млади красиви дървета навсякъде! И летят пеперуди, а това май е вълк, толкова е пъргав и елегантен, и приближава..."

"Скъпа, децата умряха, да бягаме нагоре..." Щрак! "Виж ги миличките, като живи, и така щастливо усмихнати... ела да погалим пантерата..."

"Ау, срутва се..." Щрак! "Този камък дето наближава е красив като..."

"Кво става бе? Горим!" Щрак! "Огън - какво щастие - символ на вечността - и на домашния уют..."

* * *

- Ясно. Синдром на неуместния оптимизъм. И другаде се е случвало, ама чак пък толкова глобално... много глобално са живяли тук през последните векове. И сме пропуснали това развитие - каза един от алдебаранците. - Връщаме се, да съобщим, че експериментът със заселването на тази планета приключи. Неуспешно.

След време планетата беше почистена от развалините, труповете, отпадъците и остатъчната радиация. Хубава планета, с устойчиво централно светило и стабилна балансирана екология. Заселиха я отново, но с цивилизовано население.

Известна е като една от най-добрите туристически дестинации. Само рекреативен и фамилен туризъм, без познавателен. На нея не е останало нищо от собствената ѝ история, което да представлява интерес за когото и да било.

Не е единствената планета, на която цивилизацията се е самоунищожила "благодарение" на алчността и невежеството на тези, които са я управлявали.

Ексклузивно за личното бъдеще

Зарадваха ни. Нашата телевизия получи така мечтаната покана за ексклузивно предизборно интервю с един от най-известните хора в държавата. Богат, преуспял и благороден политик, известен с честността и благотворителността си.

Тръгнахме рано - аз и операторът. Няколко часа по разбитите пътища на родината, и стигнахме до крайморската резиденция (в селище от затворен тип, човекът се е оттеглил за няколко дена да си почине от делата, далече от суетата и стреса). След като ни сканираха и провериха за оръжие и други нежелани джаджи, подписахме декларация за неразгласяване на координатите на селището, и ни пуснаха и насочиха към паркинг за гости.

Посрещна ни лично. Е, не съвсем лично, обаче момчетата от охраната останаха на заден план. Това не го заснехме. Внимателно ни поздрави и поведе по чакълена пътечка към вътрешната градина, като пътьом уточнихме какво ще снимаме и какво - не, и за какво ще си говорим. Пълна свобода, обаче без... абе ние си знаем, TV люде сме. Не от вчера.

Настанихме се около бяла маса със съответните столчета, до басейн с шадраванче и цветни лехички. На масата какво ли не, и една такава младичка сервитьорка подрежда... да се чудиш нея ли да гледаш, или чудесиите на плота. За нас двамата обаче само кафе и вода, на работа сме и ще караме после... а отлежалото "Glenfiddich" за друг път.

- Е, добре дошли - казва домакинът, - тук обикновено не посрещаме гости, а и рядко остава време за почивка... как пътувахте?

- Искам да Ви благодаря за поканата и за възможността, която ни предоставихте, а пътуването беше нормално...

- Знам, знам, пътищата... голям проблем... - и се усмихва, - доста такива проблеми сме наследили. Та какво ще искате да коментираме? - и си налива от уискито, махва на момичето и охраната (не ни трябват, тук сме само приятели!), - Предлагам да се отпуснем и да си говорим без преструвки, омръзнал ми е протоколът и разните там адженди, та дайте по-свободно.

Объщам пак микрофончето към себе си, и подхващам внимателно:

- Ами... би било добре да кажете нещо за живота си, като че ли тази тема не е била много на преден план, - казвам, - нашите зрители ще бъдат доволни да чуят от първо лице как е било...

- А, животът на стареца... защо пък не? Добре. Обаче - и махва на оператора, - остави тази камера на статива, ти седни при нас, нека си снима там, после ще редактираш... а ти остави микрофона в средата, виждам, че е от чувствителните... - отпива и изчаква оператора да седне. - Животът, казваш... интересна идея. Ще опитам накратко. Докато си пийвам, не ми се случва често...

Изненадан съм. Приятно. Обикновено избягва да говори за миналото си, винаги превключва на "по-важните теми". Днес ми е добър ден! А той се намества в стола, пали пура, пак отпива и се усмихва:

- Какво ще кажете да почнем от детството? Семейство на столична интелигенция, лекари и двамата, единствено дете. Пълен форсаж от самото начало - езици, пиано, спортове, зубкане до припадък, отличник и т.н. Подготовка за бъдещото амплоа - лекар, естествено, фамилна традиция. Така, че "газ до дупка" от сутрин до вечер, по разписание. Като се почне със сутрешна физзарядка, и се свърши с пълна хигиенизация вечерта. Обаче - отпива солидна глътка, - хлапето почна да хитрее. Живеехме в къща с дворче, моята стая беше до входа, и след "хигиенизацията" се изплъзвах навън, заличавах резултатите от нея и за финал си хапвах шоколадче. Може би за това все още съм в прилично здраве и с пълен комплект зъби... а уското наистина е добро... изобщо тогава разбрах простичката истина, че видимото и истината са доста различни неща.

Допива чашата и си налива още. Дръпва от пурата, изпуска дима и продължава:

- И започнах с две програми: видима и истинска. Отрязвах пианото и спортовете (липса на талант, а и не са необходими за амплоато, нали?). Освободеното време използвах за... както се казва, "за полезни контакти". И приятни, между другото...(нова глътка) - вече в гимназията, имах много приятели. И приятелки. И открих още едно важно нещо. Как да управляваш тези наоколо (широк жест с ръката, държаща пурата). Как мислите става? С логика, ясна програма и железен морал? Нищо подобно. С удоволствия, обещания за още такива и гъвкава манипулация. Ама аз какво говоря...- взима

чашата, оглежда я замислено, глътва си, и продължава да я гледа, - програмата, разбира се, също е важна! Обаче хората обичат кефове - колкото по-недостъпни, толкова по-желани. Обичат и правата си. Не задълженията... и тогава направих нещото, което родителите ми никога не ми простиха: станах юрист, а не лекар. Сложно беше, обаче... няма значение, те отдавна не са живи.

Замълча. Пура, чаша, пак пура. Загледа се някъде над главите ни.

- Изобщо, момчета, животът е странно нещо. Един законопослушен и законопознаващ индивид може ли да бъде едновременно и гангстер номер едно? Няма начин! Не и ако си представяте гангстерите и пиратите с пушки... или с мечове. Перото е по-силно от меча, деца. Едно листче с няколко думи прави чудеса. И убива по-добре от меча... така... (дълга глътка)... не съм пил толкова приятно нещо цяла вечност... а, да, животът... животът на тълпата няма никакво значение, стадото е полезно само като стока... а вие сте стадо, и такива ще си останете...вашта мама...и вашето бъдеще е да ми служите както аз кажа...вашето бъдеще е мое лично бъдеще, няма мърдане... а оня ще ми говори глупости - бил ме хванал за топките! И оная... А къде са сега? При другите, дето... там им е мястото... говеда...

Поглежда към нас, оставя чашата на масата (празна), и пригладда бялата си коса. Аз се блещя насреща му, а операторът гледа в земята.

- Кво, разприказвах се май, а? - и крясва: - Всички ви ще смачкам, копелета! Тепърва има да гледате! - и посяга към бутилката, но не я уцелва.

По пътеката тичат онези от охраната. Един демонтира камерата и изважда флаш-картата, други двама ни грабват за раменете, вдигат ни от столовете и...

- Пуснете ги! Живи и здрави! Интервюто се отменя... за живота ще ми говорят те... абе майка ви мръсна, нищо не струва животът ви! Ще видите...

Отведоха ни до колата, и ни пуснаха. Както каза Шефът. А ние двамата... абе обяснихме, че не сме намерили обекта, трудна работа с тези пътища и имоти, дето ги няма в картата, и GPS-а не може да ги намери... Не знам дали ни повярвах, но ние с оператора си повярвахме. От тогава не обичам ексклузивните интервюта, а такива в интимна обстановка... който иска, да ги прави. Аз си имам свое лично бъдеще, нали така? Или...?

Миналите величия и тяхното бъдеще

Sic transit gloria mundi!

(после ще му мислим...)

поговорка, май латинска

- ... Ето така си стои в къщи по цял ден, Марче, и си гледа купите, медалите и дипломите, накачени по стените. И никъде не излиза - нито сам, нито с мен. А и не говори много напоследък... гледа в една точка, и като го попитам нещо, отговаря глупости или не отговаря изобщо! Иначе е с акъла си и в добро здраве, така, физически, обаче... Много съм притеснена какво ще става, не знам какво да направя, че да го изкарам от ступора. На психиатър ли да се обадя...

- Айде сега, психиатър! Ти кво искаш ма, да го изкарат луд ли? Ми те докторята напоследък потриват доволно ръце в такива случай - ще му измислят пет-шест латински диагнози, ще му предпишат лечение (естествено най-скъпото), може и да го хоспитализират... и ще го доразболеят, така, добронамерено, за по-дълго, докато имаш пари да плащаш...

- Ама така не може да продължава! Ще лудна! Вярно, не ми се бърка къде ходя и какво правя, той и по-рано много-много не разпитваше, "стабилността на семейството се крие в доверието" казваше... е, знаеш че не съм ангелче, пък и много по-млада съм... но това повече не се трае... И децата вече не щат да идват, като го знаят какъв е...

- Чакай сега, ти кво си мислиш, че моят е по-свестен? Я си спомни как се фичкаше насам-натам едно време - то не бяха пленери, форуми, чествания, то не баха партийни линии и конгреси, назови ги... А после след 10-ти като му влезе в главата лимката за НЛО и древните религии, а? Ела да видиш, ако не си забелязала, купчините книги - и Деникен, и Кейхоу, и Блаватска, и кой ли не още... и разни други дрънкулки! После потъна в Интернет... само пред компютъра виси, а като идем някъде не могат да вземат думата от него... И оная фондация... водят го по някакви семинари (които той плаща), хвалят го - екстрасенс бил, с голяма сила! - цуцат му спестяванията, а той се кефи и не се усеща... сега книжка щял да издава ("за вътрешната сила"), ама сам ще си плаща печата и разпространението. Това наричам аз проблем, твойто е бял кахър. Кво, и моя ли да закарам на психиатър? Или да го изкарам невменяем и да му стана настойница? Аз и сега съм му настойница, ама не се усеща...

- Марче, знам ти притесненията, ама твоят поне за пред хората има фаца, и не е сдал багажа... на оная сбирка зе да ми шушне едни работи...

- Ти кво мислиш, да не съм кьорава? Да си шушне, не опитва само при теб, ама това не ме интересува. Така даже е по-добре за мен. Ама ще докара акаунтите до нула, и тогава кво? Да тръгна по кръчмите като едно време? Певизи от моята генерация вече не се търсят, така де... Та бял кахър е твоето... ти да видиш на една братовчедка какъв ù се обеси на врата! Бизнесмен бил! С много фирми! А като мина шейсетака, се оказа, че само дългове имал, и като го подгониха... онези бе, мутрите, биха го, здравето му взеха, и всичко което му беше останало - коли-моли, вилите, хотелите... оказа се, че и пенсия няма да има. В чудо се видя милата, как да го издържа и кво да прави с него - с двайсе години е по-дърт, за нищо не става. И таман почна да мисли как да го разкара, проблемът си се реши така, от самосебе си - тресна го някакво дрогирано пишлеме с колата си, като пресичал да си купи кисело мляко! А ти си седнала да ми плачеш, че не ти говорел... ми да не говори, щом така му харесва, шампионът му ниеден, пък нещата и с него могат да се оправят от самосебе си... не си само ти обидената. Забрави ли как от мен на теб прескочи едно време, ма? "Любовта на живота му...!"

- Чакай сега, айде да не ровим... и за теб си спомням това-онова...

- Кво си спомняш, ма, ти да не беше цвете...

- Марче, не ти звъня да ме обиждаш! Спомняла си била! Ти ли ма, курветино мръсна, дето ошета всички кръчми, и всички "другари", духаше им за "здрасти", а после...

- Абе ти що не си... ! (Щрак).

Младежът, който подслушваше разговора, се усмихна, изключи апаратурата и излезе - да пие една бира. Тия, компаньонките на бившите величия, са интересна пасмина. Обаче тук май далавера няма. Акаунтите до нула, казваш... "за вътрешната сила"... спираме мониторинга, не си струва. По-добре черноборсаджиите и контрабандистите, там има скрит заек в храстите... и при тях няма мърдане - гепиш ли ги за топките, снасят. А тези да си живеят, колкото им е останало. И те ще си намерят майстора, който заслужават.

Бъди готов! (Винаги готов!)

Беше закърмен с висши идеали. От малък. И забеляза една важна подробност: по-добрите парчета от тортата даваха на послушните деца... и никога не ги пошляпваха. Но трябва да си готов. Винаги!

После се почна една епопея - "Комунисти, комсомолци, пионери - заедно във труд и в бой!" Е, бой нямаше много, само за тези, които се пречат тук-там, важното е да си верен на идеята. Коя идея? Ми за доброто парче торта! Та епопеята - послушно чавдарче, пионерче, комсомолче, партиен другар, Другар, - си вървеше по правилата, и аха-аха да яхне много голям стол, изненада! Ама нали си беше готов по рождение, веднага хвана новия вятър. "Кой не скача е червен!" Обикаляше барикадите тук-там и раздаваше дискретно обещаните три долара на ден, говореше вдъхновено за светлото бъдеще под сини знамена, даже се отказа от родителите си. Комунистически изроди! Така им се пада! И ти бъде готов, идвам! Ще бесим!... когото кажат.

Обаче... не беше сам. И други искаха парчето от тортата. Я да видим... а, досиенце имал... още едно... а където няма, ще го избичим набързо... така. И отново напред, и отново готов и верен на идеалите - и в труд, и в бой. Тортата започна да става много интересна, придоби формата на недвижими собственици, пачки и други благайки. А идеалите... бе какви идеали, нищо лично, просто бизнес. Важното е трупове да не са много-много ачик, и корпоративните политики да звучат добре в общия хор на певците на светлото бъдеще. И да сме верни на тези, които най-добре плащат (засега). Обаче... я виж ти, разни шушумици задават въпроси... произход на това-онова, минало... айде още малко досиенца и компроматчета! Оправихме се. И нали беше "готов", премина леко на сянка. Така де, малко по-дискретно, недвижимостите - по далечни земи, а паричките в още по-далечни, офшорни.

Обаче... и там се разляха кучетата. Пак е "готов". Борим се за права! Правата на онеправданите, горките жертви на този и онзи, изобщо на който падне, стига да ни кажат ясно кои са жертвите. И таман да яхне най-големия стол, изненада... *Finita la Comedia!* Усмихна му се онази, с косата... било дошло времето за равносметка и окончателно заплащане... Ами сега?

Оказа се, че този път не е готов. Няма кой да му каже какво да прави. И няма кого да слуша. Ядец.

СЪН В ЛЯТНА НОЩ

Ега ти лятото! Четиресе на сянка, че и повече... и вали като по график. И то не какъв да е дъжд, ами и киселинен, и пълен с други боклуци, че и с алуминий от онези, специалните самолети, дето уж ги нямало, ама си ги има всеки божи ден, също по график.

Прибирам се късно вечерта, дъждът вече е спрял, смрачава се. Опитвам се да изключа и да затворя в главата си файловете с кризисните моменти на деня - и за гръмналия рутер, и за несмогващите да се преборят с жегата климатици, и за разядените "чинии" от мръсотията, дето се лее от небето, за нуждата от нови терабайти дисково пространство... изобщо, стига! Cut and paste в кошчето, а после delete. И утре е ден.

Слава богу, днес съм сам в къщи. Народът отсъства за няколко дена. Няма да тормозя и тях с проблемите си я, а и проблемите... а бе хардуерни кахъри, ще ги оправим. Бързо една водка с каквото там има в хладилника, и без телевизия, please... и без телефонни и мрежови сесии... Баня, цигарка преди сън - и скок в леглото. Изключвам като претоварен процесор, за щастие без съобщение "fatal error"... Сън.

Пак същият. Или негово продължение... последният път не бях на тази кула, а там някъде, по поляните отсреща... ама и тук е хубаво! От високото се вижда целия град. Витоша с Копитото остава малко отляво, отпред се е ширнала гледка на градини и красиви ниски сгради, и лека мараня в далечината. Няма облаци, слънцето е в зенита си, подухва лек ветрец. Носи аромат на липи и още нещо... Спокойно е, няма хвъркащи и бръмкащи джунджурии (транспортът е под земята), само тук-там човешки фигури. И птици. Гълъби, врабчета, и други крилати креатури, а на парапета пред мен е кацнала пеперуда. Прекрачвам парапета, плувам във въздуха, пеперудата закачливо ми прави компания... стъпвам на тревата. Тя отлита някъде по своите си пеперудешки работи. А аз тръгвам към това там - мястото където се събираме. Ние, малкото като мен.

Ние сме хора. Има и "други", но това не създава напрежение. Напротив. Както вече съм разбрал, на другите дължим битието си. Добронамерени са, но не и добродушни. Никога не съм се опитвал да споря с някой от тях - не биха го допуснали, и в същност са прави. Ние сме деца, а децата е по-добре да се

учат и да внимават какво правят възрастните. А тук и сега възрастните са "другите".

"Тук" явно е родният ми град, а "сега"... е, това не ми е много ясно. И не е важно - дали много отдавна в миналото, или някъде в бъдещето, без значение. Подсъзнателно, в съня, правя сравнения с действителността на будното ми битие, но това не води до нищо добро. Искам да съм в съня, в този сън...

В момента отивам на мястото, където се събираме понякога. Хубаво е да сме заедно отвреме-навреме. Не, че е необходимо - всички винаги сме свързани и знаем какво става, и то без никакви технически джаджи, - обаче физическата близост е приятна. А мястото е наред градината, има и езерце, и цветя наоколо. И е толкова хубаво да седнеш на тревата сред подобните си. Какво правим като се съберем ли? Нищо. И не е необходимо. Говорим си по малко, и изживяваме приятното чувство на близост. Защото имаме всичко. Знаем всичко. Можем всичко. Или по-точно, всичко, което е разумно и потребно да имаме, знаем и можем. Кой се грижи за това? Никой освен нас. Правим това, което трябва, и когато трябва. Писани закони няма. Те са ясни изначално и са валидни за цялата Вселена. Като например Закона за гравитацията... И всъщност, спомням си, няма нужда от писменост - тя е вреден посредник, осакатяващ менталните възможности.

А нашите възможности са почти безгранични. Вярно, някои са все още латентни, но когато трябва, ще се събудят. До тогава имаме много да довършим - и планетата, и комуникациите, и инфраструктурата. А и бройката ни трябва да нарастне, до разумното ниво. Държава ли? Стряскам се, почти се събуждам, но преодолявам шока - тук държави няма, живеем без царе, попове, политици, адвокати и други подобни паразити. Не са нужни, когато знаеш какво трябва да вършиш. И когато обичаш всичко и всички - планетата, вселената, подобните си и различните от теб. И си всемогъщ, без желание да демонстрираш това. Вярно, един там, далече, се опита да злоупотреби... премахнахме го, и се постаряхме да не остане следа от генофонда му. Без "другите" да се намесват.

Защо сме "тук" и "сега"? Не знам. Сигурно така трябва. Но е хубаво да те има и да знаеш, че тези наоколо са като теб, и можеш да разчиташ на тях. И да не забравяш лошото, което може да се случи, ако се наруши

равновесието. Както вече се е случвало - "другите" са съдържани в анализите на нашата история, без значение бъдеща или минала, - но все пак знаем на какво сме способни, ако допуснем един от нас да си помисли, че е нещо повече от останалите. И че себеподобните му трябва да работят вместо него, а той... само да ръководи. Няма да допуснем да попаднем в този адски кръговрат, не отново... или никога в бъдещето.

Отвреме-навреме някой изчезва (отива да свърши нещо важно). До мен в тревата каца сокол, изглежда ме критично, нещо не му допадам и отлита. Слънцето клони към запад, сенките стават дълги... птиците се прибират в гнездата си... момичето, което харесвам и което също ме харесва, се усмихва и си отива... май е време...

Будилник. Седем часа. Време ми е. Да се събудя. Уви, делник е и денят едва започва. Отварям очи - да, у дома, в спалнята, и таванът си има милите две-три петна и осветително тяло. Ставам. А телефонът май скимти...

Вече е горещо. Защо така, като слънцето е откъм другата страна на сградата по това време, не ми е ясно, обаче и много други неща не са ми ясни. Като например колко водка съм изпил снощи, и дали, ако ме спре катаджия, уредът ще покаже... дали ще получа новия рутер както обещаха вчера... къде ще паркирам... колко градуса ще покаже термометърът днеска... каква сметка за ток ще ми връчат този път... дали да се обадя на шефа и да му кажа какво мисля... стоп! Това не е сън, драги, това е действителност! Битие!

Душ, кафе, цигара. Дрехи, колкото да се каже, че ги има. За благоприличие. И - навън! Във влажната жега, смрадта на изгорял бензин и дюнери. Някой пак ми е отмъкнал чистачките. Паля, газ и се опитвам да изляза на булеварда - къде ти! Ще чакам да се източат тези, с номерата от други градове...

Хубаво е понякога да сънуваш приятни неща. Обаче после трябва да внимаваш бързо-бързо да ги забравиш, и много-много да не се замисляш какво ли значат. Майната им на психоаналитиците, ние сме друга работа и имаме да конфигурираме нов рутер. Останалото е мечти, мистика, фантастика и щуротии. А, отвори се място в потока от таратайки, напред...

Знанието на бъдещето?

Замисляли ли сте се какво е това нещо, наречено **наука**, около което толкова се захласват невежите люде по планетата? Едно от наложените определения е нещо подобно на "... съвкупността от **знания**, официално утвърдени от академичната общност...", доколкото си спомням. Не че е толкова важно какво си спомням. Определението ми прилича на оксиморон. Хем знания, хем утвърдени (и то официално!), хем от някаква общност... Ами какво ако не са утвърдени, като например посланията на Исус (не църковната догма, а писаното в апокрифите, които църквите старателно унищожават), на Абрамелин, Розенкройц и Парацелз (с подобна съдба), или например съдържанието на Ведите? Пука им на знанията дали са утвърдени - те си действат и се използват от когото трябва и както трябва.

А какво всъщност представлява т. нар. "академична общност"? Напомня нещо като клуб по интереси, където членовете се потупват един друг по гърба, раздават си титли и после започват да доказват кой е по-по-най. Спомнете си само конфузията с Едисон - "неутвърден", така да се каже, еретик, който изпонаправил разни важни неща, които след това Максвел прекарал живота си да обяснява "научно". Или деянията на Тесла, които официално не само не са утвърдени, но и не съществуват. Обаче вече цял век в няколко държави се скъсват от опити да ги изровят от небитието и да разгадаят какво се прави с нещицата, останали тук и там (той взел, че унищожил записките си!). Ето така се раждат вредните легенди...

Друго нещо е официално утвърденото знание! Непоклатимо като леда на Северния полюс. Или като твърдението на шопа, като му показали жирафа в зоопарка: "Е па такова животно па нѐма!".

Примери колкото щеш. Астрономическият модел на Птолемея. Теорията на Дарвин. Твърденията на археолозите за пирамидите. Писаниците на Айнщайн. Политико-социалните теории на Маркс и Енгелс. И други такива, с общата черта, че са удобни за власт имеющите и се защитават фанатично (виж там какво става с несъгласните - ту ги изгарят, ту ги отлъчват, ту нещо друго им се стоварва на главата...). Е, като мине малко време, непоклатимите парчета от леда на полюса се отчупват и тръгват нанякъде (дявол знае накъде). И когато айсбергът накрая се стопи, "академичната" общност рева: "Олеле! Ми тя Земята не била център на

системата и Вселената! И не била плоска! Ау, еволюцията...междинното звено... Виж ти, ми те не били направени от Хеопс и Хефрен, и били май доста по-стари... Леле-мале, ми то скоростта на светлината не била константа, а уравненията всъщност не били на Айнщайн, а на Лоренц, и друго значели! А и тези двамцата, с псевдонимите Маркс и Енгелс, са писали доста неверни и вредни нещица, от къде ли са ги изсмукали?" И т.н.

Страшната истина е, че вече хилядолетия плащаме данък на подаръка на Тот (някои го наричат Хермес Трисмегист, други Енох, има още имена). **Писмеността**. Това, което е записано, е истина. Другото не е важно, и се забравя. А когато "истините" станат много, животът става сложен. И започва "утвърждаване" какво в същност е "знание". Чрез различни общности - религиозни, благороднически, хералдически, икономически, политически, академични и т.н. В чиито ръце е властта.

А сега става още по-интересно. **ТСР/П**. И Световна мрежа, **WWW**. Достъпна. Глобална. С много от това, дето е модерно да се нарича "информация". Ама кой да обясни на среднестатистическия тъпак, че "информацията" всъщност представлява набор от символи, които може и нищо да не значат. Както е в повечето случаи. И че трябва там някъде да има система за оценка на истинността, и колко от "истините" са знание... Уви, няма. Има информация. Достъпна. Винаги, когато ти потрябва. И вече не е нужно нито да се помни, нито да се мисли. И никой нищо не "утвърждава", свобода. Е, "академичната" общност си има мнение по въпроса, обаче то вече не е задължително. Например, праскаш си там нещо и чрез инструментариума на "лайковете" го налагаш (виж за справка Facebook, Twitter, LinkedIn и др. под.) Идва времето на масовия "мислител", който всъщност не мисли. Бинго.

И какво се получава?

- Писменост \equiv забравя. Край на родовата памет, край на изначалната яснота за света, край на Знанието. Помни се записаното, другото се забравя. Обаче остава функцията "мислене", все пак...

- Компютри \equiv тъпота. Край на помненето и на мисленето, няма нужда - всичко е там! Какво остава? Май само мечтите, и един куп инстинкти...

Какво следва? Ако някой знае, да ми каже. Аз не знам, и не искам да знам. А всъщност и аз ползвам както **писменост**, така и **WWW**...

Абе какво става... ми то бъдещето...

Седят си двама пенсионери ето там, на кафе. И одумват Света. И у нас. А аз ги подслушвам. Без лоши намерения, просто така, от любопитство.

- ... никакво здравеопазване, ти казвам. Само за пари мислят. На Пешо му отрязаха крака, после се оказа, че не било нужно, сега ще ги съди. Ама дали ще ги осъди... гарван гарвану око не вади! Нали ги знаеш тия в съдилищата, и адвокатчетата, и прокурорчетата! Един дол дренки! Ех, какво беше, какво стана...

- Какво беше ли? Власт имаше! А сега... ама и тогава си имаше мърша... помниш ли оня, партийния секретар? И директора. Вили си построиха с държавни пари, и родата си наредиха... обаче властта пипаше здраво, секретарчето го уволниха, че и директора подпукаха, ама не успяха с него...

- Тия сега пипат по-наедро. Не им стигат вили. Офшорна далавера, за милиони става дума, или за милиарди, кой ти казва... ама само туй да е! Я го виж тоя там, татуиран от ушите до гъза, и хич не му пука, че е само по шорти... и мацката с него... такива едно време ги арестуваха! А сега...

- Лошо става, ти казвам. Никой никого не уважава, само парата играе. А тоя татуирания... бе ти виж какво дават по телевизията - педерас до педерас, а ти се чудиш на тоя... лошо се пише на всички ни. И нищо не можем направи...

- Каквото и да има да става, не е на добро. Когато младите не уважават старите, и моралът падне толкова, а и не са останали никакви ценности, освен парите... и всичко живо го е ударило на живот... ти чу ли за новата виагра?

- Остави виаграта, бе човек, светът отива на свършек, а ти за виагра... бъдещето ни отива по дяволите! Ми ако ни спрат пенсиите? Ами ако...

Плащам си и излизам. Тези тук двамата дали са чували за плочката от Шумер, писмо от един като тях до братовчеда? Преди около шест хиляди години. Та там - същото! "Младите не уважават старите, дрехите са станали безсрамни, и всички ядят и пият на поразия! Светът е пред свършек!"

Слава Богу, че бъдещето не се изчерпва със съдбите на старците. И със съдбата на педерастите. Каквато и да е тя. Все ще се нареди някак си. Със старците или без тях. А ние трябва да работим, докато има какво. Точка.

Идея за суперпродукция!

Гледам понякога фантастични филми. И напоследък не знам какво да мисля... Започнаха да сглобяват някакъв субпродукт от стари идеи, нещо като това, което прави хранителната промишленост и фармацията от петролни деривати.

Появи се "Извънземното", после "Хищникът". И хоп - "Хищникът против Извънземното". Накараха Шварценегер да скърца със зъби... Батман си живееше кротко в Метрополис, Супермен си се правеше на Кларк и от време-навреме спасяваше по някоя девица, изпаднала в беда, обаче и тях не ги оставиха на мира. "Батман против Супермен". Междувременно се бяха наплодили нови герои - разните му там Капитан Америка, Железният Човек, Човекът Паяк, Хълк, Тор, амазонката Диана, Доктор Странен, и т.н. и т.н. И изведнъж, пак хоп - всичката тази суперпасмина против суперчудовище с много голяма супер мутра! Ха сега де! А в последния филм, "Infinity War", (който от българския преводач, неизвестно защо, беше прекръстен на "Война без край") краят наистина е без край - отваря се вратичка към нова серия...

Ами сега? Откъде ще вземат нови герои да запълнят редиците? Дали няма да се наложи да вкарат Дракула, Зоро, Бен Хур, Мерлин, Одисей и т.н. в строя, и да добавят за финес Мистър Бийн, Щирлиц, Мечо Пух, Шрек, Тарзан, Фантомас и някой и друг вампир? Сложна задача, ако питате мен.

И ето идея: ами включете в екшъна Бай Ганю и Баш Майстора! В последния сблъсък (ще трябва да е много съдбовен, с много магийки, тътен, гръмотевици и супер по-по-най-технологии, все фантастични) пускате Бай Ганю, и докато той се подмазва на врага, маже го с розово масло, секне се ефектно, плува "вампор", и още каквото там може да прави, Баш Майсторът напъхва шапки тук-там, чуква пиронче, ръсва с вар, връзва с тел каквото трябва и каквото не трябва, и готово - супер-мупер технологиите на врага сдават багажа, а самият той умира в конвулсии, защото розовото масло се оказва произведено в циганската махала от стари гуми, ДДТ и нафта...

Има, разбира се, и друг вариант. Българска суперпродукция. Представете си само: "Баш Майсторът против Бай Ганю". Какви суперпростащини могат да се натворят там, какви гадости да се направят... и ето решението на проблема с дупките в бюджета на Републиката! Бестселър! Ще се харчи в милионен тираж! Чак тръпки ме побиват, като си помисля...

Светло милиардерско бъдеще (безплатна консултация)

Напоследък се наплодиха едни черногледци и песимисти, не ти е работа... Ту децата им не били уредени с това-онова, ту корупция имало... а едни даже почнаха да създават проблеми на достойни и уважавани хора - били, виждате ли, организирани престъпни групи! Не ги е срам!

Добре, че това са глупости, които траят от ден до пладне. Ще им дойде акълът на тия тъпунгери, като се поогледат. Ми вижте американците, бе, там правят ли хората такива щуротии? Не. Гледат си бизнеса. Какъвто и да е той. И трупкат долари - и за бели, и за черни дни. Имат си долари хората, нали отвсякъде примъкват каквото им падне. А ние само се джафкаме един-друг, по стара извековна нашенска традиция.

А може да стане много хубаво, ако всеки си седне на задника и почне да си гледа работата и интереса. Например, ако нямаш какво да правиш, създаваш си банка и почваш да събираш парите на този и онзи, и да раздаваш кредити. После правиш инвестиционен проект и го обезпечаваш както си му е реда, ипотекираш го - и хоп! Събираш още мангизи. И пак проекти. И пак... желателно е междувременно някой да ти гласува удобен закон...

Като понатрупаш ипотеки, събираш ги закуп и създаваш вторичен пазар, на задължения. Котираш ги както си тебе, снасяш там където каквото тебе, и ето ти още приходи... и още операции срещу каквото ти падне - фючърси, мючърси, изгодни транзакции с подходящи такси и лихви... и офшорен рай. Данъци ли? Няма такова нещо, то е за будалите. Виждаш ли колко е просто? Не ти е ясно как се прави, не си учил счетоводство? Ми то не е необходимо, бе, какво счетоводство... купуваш си лицензиран счетоводен пакет на известна фирма, и никой копче не може ти каза! Чиста далавера! А може и в застрахователния, такова, бизнес да нагазиш (ако ти стиска!).

Където не може със софтуер, давай с мофтуер (някои му викат рушвет...). Тая наука не я преподават в университетите, тя се учи директно - от баща на син, и т.н. Може и с още по-прости средства, например АК-47 (автомат "Калашников", образец 47-ма година, за предпочитане). Друг път ще си говорим за това, сега темата е за "мекия" бизнес и как да станеш милиардер без много-много да си учил и без напъване.

Та ето решението. Сите българи - банкери, и сите - милионери и/или милиардери. Не ти се ще да правиш банка? Ами давай по друг начин, почвай да правиш магистрали.

Много е просто. Изкъртваш пътищата (с булдозери, скрепери, ТИР-ове и др. тежки возила, с взривни вещества или просто изчакваш малко - те сами ще си се изкъртят). После взимаш едни пари от онези там, в Брюксел, фърляш малко калпав асфалт отгоре - и готово! Милиардер! Ако можеш да минеш без да плащаш на онези будали - бачкаторите, още по-добре. Да скъташ още малко от зеленото, щото има едни там други плащания, без които не става. Какво, данъци ли? Айде сега... нали се разбрахме, има офшорен вариант. Та давай на магистралите, те са като хляба, народът без тях не може.

Ако не разбираш нищо, ама съвсем нищо от пътно строителство, може и кооперации, хотели и/или бизнес центрове да си строиш. Тая стока също много се търси. Та построяваш каквото ти падне (градинки и паркове колкото щещ, място бол), после го продаваш, ипотекираш ако трябва (виж там комбина с банкер, ако се наложи, няма да ти откажат момчетата), прибираш мангизите, и както казват румънците - Друм Буон!

Не ти се строи? Предпочиташ да разрушаваш? И това може! Купуваш си значи един или повече заводи за по един долар, обещаващ разни неща, и после бързо събаряш всичко. Забогатяваш за нула време, скрапът е като златна индулгенция - хем подобряваш природната среда, хем радваш хората от преработващата индустрия там някъде по света. И други бонуси ти идват после, политически - ми те хората бяха много възмутени, какво беше това в България? Завод до завод! И продават продукцията където им падне! Не може така, чоджум, ред трябва да има.

Е, може да си оставиш някоя и друга шивашка кооперацияка, да шиеш нещо си там на ишлеме... и никакво плащане на шивачките! Не стига, че работа си им дал, ами и да плащаш искат... не ги е срам. Да бачкат там по четиринайсе часа на ден, както си му е реда, покрив си им дал, от дъжда да ги пази... и от вятъра чат-пат. Е, така милиардер не се става, ама все от някъде трябва да се започне. Виж там Форд от велосипедно ателие е страртирал, а сега къде е, а?

Нямаш връзки за ишлеме... е, давай тогава внос-износ. Има много залежала и скапана стока по света, а българинът много-много не подбира. Не

е капризен, като някои там французи, холандци и германци. Ама какво ще изнасяш насреща? Каквото падне, ако има нещо останало, а пък то още има - някой хартисал по-така био плод-зеленчук, билчици, тютюнец, ама да внимаваш да не се охарчиш при изкупуването! Има и хубави момиченца, и гей момченца за разни видове употреба, това се търси отгътък. Може да пробваш и на пазара на органи, голям келепир има там...

Съществува и друг вариант, по-директен. Товариш суровини на вагони (може и с по-така-хитра концесия, без пари да искаш от уважаваните чуждестранни инвеститори, така де, как може...), и готово! Суровини дал бог - и злато, и платина, и уран, да не говорим за разните там цинк, мед, олово, кобалт, иридий и други подобни благинки. Дал Бог такива неща в татковината. А като изкопаят благинките, остават големи дупки. Бинго! Пълниш дупките с отпадъци, и ти плащат за този внос! И то добре! А отпадъци в цивилизования свят колкото щеш. Токсични, радиоактивни, биологически - от всякакво естество. С безплатна доставка. И готово, милионер/милиардер, както стане там и каквото ти остане...

Не ти е много ясна далаверата с ЖП превозите на скрап и токсични отпадъци? Няма страшно, има и други отпадъци за внос в Родината. Консуматори без граници - "ол инклузив" му викат, те пътуват със самолети, и не подбират видовете пиене, секс и дрога, важното е да ги има... а то ги има, обилно. Покрижили са се момчетата от съпътстващия бизнес, а и хотели и кръчми - бол! (виж по-горе банките, кредитите, ипотеките и т.н.). И летищният бизнес процъфтява - изсипват ти ги закуп, товариш си ги на каквото имаш, пълниш хотелите и кръчмите, осигуряваш работа на някой и друг доктор пътьом, а после полумъртви си ги пращаш обратно, пак от летището. Отвреме-навреме се отваря работа и на погребалните бюра, ама това е друга тема. И там има много къораво, ама за това и за болниците/хосписите друг път ще си говорим, голяма яма е това...

Та седнали да ми плачат - това нямало, онова нямало, крадяло се, рушало се, корупция имало, пенсиите не стигали... Ми като сте тъпи, така ви се пада! Който има акъл, успя. Нещо да кажеш? И ти искаш? Ами може, ние ще посъветваме, ще помогнем, и ако ти стиска... Не ти стиска? Аз му обяснявам как милиардер да стане, той ще ми говори за морал и закони, и как било там някъде си.... абе що не си...!

Да говорим за светлото минало, а бъдещето...

Напоследък се появило страшно голямо количество народни будители - и образовани, и необразовани, и какви ли не. Даже и професионални, така да се каже политици-будители, обърнати към народа...

И всичките аргументирано, информирани и добронамерено изваждат на бял свят все по-шокиращи исторически факти. Оказва се, че българите най-много искат да се гордеят със светлото си минало, другото е неинтересно, суета суета и не е толкова важно.

Като се започне от Азия, там имало държава на българите, по-стара от Китай, за Япония и Корея да не говорим. Та тези пра-българи имали и архитектура, и металургия, и писменост руническа, да не говорим за армията от багатури, дето един конник попилявал стотина врагове без да се изпоти. По някое време владетелите на тази държава дори спасявали Византия от нашествия на диви варвари, и научили римляните какво е това стреме, конница, легирана стомана и други такива неща. Е, за стоманата не им обяснили подробно, само въоръжавали с елитни оръжия легионите (български мечове и брони - само за хилядниците, трибуните и стратегите, малко са били скъпички, обикновеният легионер се е справял както може с бронзов или железен меч...).

По едно време решили да си вземат земите, които не се стопанисват правилно, и да се смесят с миролюбивите славяни. Речено-сторено. И ето ти нова държава на три морета. Опитвали се разни съседи да коригират нещата, но не станало на тяхната. И василевсът, и тамплиерите в лицето на Балдуин, и някои други. Ядец. А междувременно един от владетелите на държавата спасил Европа от какви ли не нови варварски нашествия, друг подкрепил книжниците и учените хора както никой друг не го е правил по християнските земи (там книжовниците бързо-бързо си озовавали на кладата), трети учил съседите и европейците на принципите на добронамерената българска политика - първо пращаш дарове, ако това не помогне - предлагаш династически бракове, ако и това не реши проблема, е... пращаш багатурите, а те пленници не са вземали... А народът, вече славяно-български (или българо-славянски?), си живеел сравнително спокойно и тихо за онези времена. С малко данъци, с малко военна повинност, с малко боилски тормоз, но в разумни граници.

Но по едно време дошли едни братовчеди, също от Азия, от същото племе, обаче с друга религия. Какво точно е станало тогава не е много ясно, или по-точно яснотата е май силно подправена от заинтересовани страни, но братовчедите се установили на същите земи. И за разлика от бурните нрави и жестоки войни по земите европейски, тук останало сравнително тихо - кротко си е живеел селянинът, плащал само десятък, не служел принудително в армията... е, държавната религия не била наложената от Борис I (с цената на хиляди изклани български фамилии, които не били съгласни), но религиозните гонения не са били хоби на султаните - за разлика, например, от подхода на Инквизицията и другите ордени ва Ватикана.

Този период от пет века не бил много светъл, все пак, но и не е бил толкова тъмен, колкото например във Франция, Шотландия, Англия, Ирландия, Испания и Полша. Не случайно испанските еврейски фамилии са мигрирали през XV век не къде да е, а точно в България и Унгария - провинции на Османската империя. А евреите не могат да бъдат обвинени в тъпота и глупост.

После един руски император ни освободил. И за кратко време пак се чуло за България - първият княз спечелил неравностойна война, натрапена му от съседите, после се появила и индустрия, и занаяти, и нова българска култура, и какво ли не още... Е, европейците направили каквото могат, за да отрежат две трети от земите, а после и СССР подарил това-онова на Югославия и Гърция, ама нейсе... през втората половина на XX век държавата пак живнала - и с индустрия, и с наука, и с какво ли не, в това число и с прилична армия. Отново светло минало... с тоталитарен привкус и някоя и друга глупост, издиктувана от Москва, но период на растеж. И на обещания за светло бъдеще.

И изведнъж... членство в това, членство в онова. Край на индустрията. Край на науката и културата, в това число и образованието в добрия му вид. Край на армията и флота. Проблематично здравеопазване. Бедност и мизерия. Болести. Масова емиграция. И много, много нови неубедителни обещания за "светло бъдеще", без да е ясно какво точно.

Стига. На този народ май наистина му стига да си спомня за светлото минало, а бъдещето ще си го направи сам доколкото може. И то по чужди земи, всеки сам за себе си, без обещания.

Имам една спешна работа...

*Бандит е моят татко,
бандит ще съм и аз -
ех, само да порасна,
пък вижте ме тогаз!*

(детска песничка)

Джипът зави рязко, заобиколи бетонните цветарници и наби спирачки пред входа на заведението. Двамата кибици от полицейския патрул се спогледаха, влязоха бързо в колата си, паркирана удобно встрани до цветната алея, и с рев на мотора изчезнаха нанякъде. От паркинга изтича парк-бой и зачака; отвътре излезе корав тип на около 30, облечен в смесен хип-хоп/гангста стил, с обръсната глава и небръсната физиономия. Понамести нещо под дрешките, огледа незаинтересовано хилещите се насреща му гардове на кръчмата, и подхвърли ключовете на парк-боя. След това влезе - там вече бяха предупредени, чакаха го и вежливо го заведоха до неговото сепаре. Естествено, след като седна, веднага му сервираха както обикновено, и дръпнаха услужливо завеските. Приватност.

Той извади два телефона, погледна бързо какво имаше по тях, и ги остави на масата. Отпи, запали си цигара и се отпусна. Зачака. Втора цигара, питие. Без да нервничи.

След десетина минути едната завеска се отмести и пропусна респектабилен мъж, облечен перфектно в стил "à quatre épaingles". Мениджърът. Носи ключовете от джипа.

- Здравей, отдавна не си минавал. По работа ли?

- Здравсти. Знаеш, че тук не работя. Тук ми е кеф да си почивам... а и още не съм се разочаровал от теб... кво става при вас? - и дръпва от цигарата.

- Нищо особено, обикновените занимания. Малко се поозорихме да обясняваме, че при нас няма място за онези от алкохолния туризъм, тук публиката е подбрана, нали, обаче като обяснихме, разбраха. Ама ти къде се изгуби?

- А, малка неприятност. Наложих да се полекувам, без да се разчува...

- Чухме, че си пътувал някъде... Какво ти има, можем да помогнем, има двама-трима доктори от моя антураж...

- Не бе, човек, дреболия. Счупиха ми лявата ръка и три ребра - две пишлемета от Слънчев Бряг. После ми се извиниха, не ме били познали, значи...

- Как ти се извиниха? Платиха ли си? Или просто ги понапляска? - и се усмихва многозначително.

- А, защо да ги бия, пишлеменска им работа... просто ги застрелях, без да ги мъча, и в морето... после за малко на почивка, рекреативна, по далечни земи, така да се каже. Сега съм добре. Няма нужда от доктори, не ги обичам, откакто умориха Пешо.

- Злопаметен си. Минаха поне пет години...

- Такова не се забравя, с него бяхме като братя... оттогава като чуя "доктор"...

- Да, май си спомням, онези нямаха много късмет... единият нещо там катастрофирал, а другият изгорял във вилата си, пиян бил, и без да иска се самозапалил... стават такива работи, като не внимават...

- Остави това, стари неща - и замислено отпива. - Кажи, поддържаш ли още онова инженерче от института? Ще ми трябва за една работа.

- В Амстердам е от три месеца, ама мога да го върна... чакай да видим... до няколко дена. Устройва ли те?

- Не, далече е, утре ми трябва, "няколко" дни не мога да чакам. Ще се оправя някак...

- Чакай сега, имам алтернатива - един "афганец", грамотно момче, русначе, и от експлозиви разбира, и от електроника...

- Афганец, казваш... на тия нямам много доверие, все си мислят за армейски порядък и бивши геройства, а и за разни там отмъщения... увредени хора, не можеш да разчитаеш на тях за сериозна работа... Май ще се наложи да се оправям сам... - и поглежда намръщено.

- Този е точен. Проверен е, а и не вдига шум около себе се - доставки от eBay, ремонти на телефони и компютри, такива работи... и не пие. Ще ти го дам, само кажи къде и кога.

- Чакай сега да видя - и поглежда нещо в единия телефон, - да, след два часа ще бъда в онова капанче, с папагала... ще изляза на паркинга отзад, там да чака, в десет. Ще ме познае ли?

- Не те е виждал, но ще му обясня... а той пуши лула, постоянно е в устата му, и има един особен белег тук - показва дясната вежда, - малко е грозничък, викат му Квазимодо...

- Няма да го сватосвам. Хубаво, аз ще тръгвам... ще го видим тоя какво може, щом гарантираш за него...

- Чакай малко. Много си се разбързал, не ти е в стила. Ще ми кажеш ли за какво става дума? Държа на това момче, да не му се случи нещо...

- Не се притеснявай, знам, че няма да ми препоръчаш случаен галфон... а аз се грижа за своите. Да ти кажа, не харесвам като ме припират, обаче в случая мърдане няма. И време няма. А подробности... по-добре не питай... Ще тръгвам. - гаси цигарата в пепелника и става. Мениджърът го изпраща до изхода, до паркирания джип, и гледа замислено, докато задните светлини изчезват на завоя.

На следващия ден, след работно време. Сериозен кабинет в сериозно столично учреждение. Зад бюрото седи умислен собственикът на кабинета, барабани нервно с пръсти по плота и чака. Не чака много - влизат трима, цивилни, настаняват се около масата отпред, оставят неща по пода, единият вади цигари и като му разрешават, запалва.

- Искам всички материали в архива, към дело. И без никакъв медиен шум... ясен ли съм?

- Ама чакай сега, шефе, работата е голяма, "Пирогов" се напълни... а в единия труп, както докладвах, намериха куршум от карабина, от онези... балистикът е категоричен... и още два извадиха от парчетата на задната стена...

- Не ми обяснявай какво е балистика. Газова инсталация. Точка. Стават такива неща. Няма да обясняваме на папараците как гърми газ, а как - тротил!

- А какво да правим с това? - бърника в чантата на пода, вади малка джаджа и я поставя на бюрото, - два разговора, не един! И онзи е идентифициран във Варна, появил се е. Негов почерк. След шест месеца отсъствие, а къде е бил - не знаем... в Марсилия бил... айде де...

- В архива, само това копие! Другото да се изтрие от сърверите, и от двата. А онзи... абе майната му, не ме интересува, какво като са го разпознали! Във Варна, малко ли неща могат да станат във Варна... Хайде, мисля, че бях ясен. Отивам в министерството! - става, напуска помещението, минава покрай секретарката без думи, затичва се по коридора и скача в асансьора, без да изчака тримата.

Вън намира в една от съседните улички очукана "Тойота", и подкарва внимателно. След половин час паркира в тихо дворче, в полите на планината. До друга таратайка, с шуменски номера. Влиза в овехтялата къщичка, а там го чака онзи, с хип-хоп/гангста опаковката. Прегръщат се.

- Добра работа, мойто момче. Обаче с две забележки: много говориш по телефона, и във Варна са те разпознали, по никое време...

- Чакай сега, тате, СИМ-картите са анонимки...

- Без значение, белята е станала. А за Варна... само се охарчих за легендата, че си в Марсилия... нищо, ще го оправим, ще те "пришия" към туристическа група. И отсега нататък - обица на ухото! Телефоните са за гаджетата... макар, че и там трябва умната... абе знаеш! Хай де хапнем, късно стана, днес съм на вода и въздух от сутринта... важното е, че горе - и насочва пръст към небето, - са доволни.

- Няма друг начин, твоя школа... но все пак ще ми кажеш ли кой всъщност беше мишената, и защо точно там... много collateral damage, не че има значение, но обикновено пипаме по-фино...

- Не ти трябва да знаеш. Обикновено почистване. Някои почват да си мислят, че са недосегаеми. Всички сме досегаеми! А другото е Божя работа... хайде да ядем, пък после ще си говорим...дълъг ден беше днеска, почнах май да остарявам... а и без майка ти не е същото... Винаги ще ми тежи, че не успях да те осиновя официално, а и тя си отиде така преждевременно... Нищо, може да е за добро. Няма да се предаваме, имаме още работа за вършене!

Деянията на Снежанка

Помните ли миналите подвизи на чаровницата Снежанка?

За тези, които не знаят, накратко: след престоя при Седемте Джуджета и след като съсипа корумпирания Малечко-Палечко в качеството си на агент под прикритие на Злата Вещица (известна още като Прокуратура), тя се заигра с Крали Марко. Създадоха заедно няколко царства, все известни и до ден днешен, макар и не вече царства, а господства на Демокрацията. А когато той се посвети на новото си хоби - Богомилите, тя се оттегли от политическа дейност. Постепенно стана известна ту като Баба Жана, ту като Баба Яна, а някои я нарекоха Баба Яга поради печатна грешка във вестниците... И се отдаде на делото на живота си - да трупа несметно богатство от контрабанда на вълшебно древно биле (ракия). Естествено, успя. След няколко века, с помощта на внучката си Червената Шапчица, и нейните приятелки Рапунцел и Пепеляшка - все високопоставени дами (ту кралици, ту модели, ту нещо друго), създаде световната банкова система и се оттегли скромно в Хималаите заедно със старото Вълшебно Огледалце, вече сериозно страдащо от склероза и старческа кашлица. Където на гости често наминаваха извънземни ту от Алдебаран, ту от други региони на Вселената, както и стари познати, приятелки и приятели.

Обаче в края на XX век ѝ доскуча. И ето ни отново по нейните стъпки...

* * *

Поогледа се, поразмърда стари връзки, обади се тук-там, и понеже ѝ беше писнало от тъпа телевизия (обилно фрашкана с реклами), реши пак да пораздруса Света.

Речено-сторено. При един хирург си пооправи екстериора и приключи с удобното прикритие Баба Яга. След това извади една голяма джаджа (подарък от извънземните, която можеше еднакво добре да минава и за яхта, и за самолет, и за още две-три други неща), и тръгна да пътува насам-натам. С което посъживи бизнеса на уфолозите, и пообърка въздушния трафик.

Почна да вижда грешките си. Поправи една от тях (каквото там бяха уредили с едно ентузиазизирано момченце, Владимир, май Ленин му викаха). После порови из банковата си система, уж да я постегне, с което предизвика няколко финасови кризи, и се отказа. Набързо организира един-два нови

Съюза, вместо онзи СССР - и пак провал. Настана хаос от офшорни бъркотии, емиграции и имиграции, нови войни, бежанци и какви ли не още дивотии. Стигна се чак до там, че педерастите се самозабравиха и почнаха да се пъчат по телевизиите - кой за кого се е "оженил", а политиците почнаха да се ръчат един-друг и да доказват на невинните и наивни хорица кой е по-по-най.

Писна ѝ. И един ден, когато шапката вече я беше стегнала яко, взе че кацна с джаджата си пред сградата, където връчваха "Оскарите" - най-гледаното от всички събитие на планетата. Без много-много да му мисли, омагьоса охраната, качи се на сцената, помете статуетките на пода и кресна (на всички езици едновременно) без микрофон:

- Абе олигофрени ниедни, няма ли да се очовечите най-последно? Докога ще правите простотия след простотия? И Армагедон ви е малко, да знаете...

После излезе, и отлетя с джаджата. Скри се сред планините, и оттам погледа как репортерите дълго коментират неизвестно от къде дошлия хеликоптер - модел "тиква", - от който слязла супер секси красавица, и от сцената благодарил на организаторите за перфектната организация. И лично раздавала статуетките на наградените. Но не оставила телефон за контакти...

Депресията я стегна окончателно. Отиде при Вълшебното Огледалце, и с последна надежда попита:

- Огледалце, огледалце от стената, коя е най-умната и най-хубавата в страната?

- Кх, кх, са да видим... мама му стара, пак ми съ пикае... ти коя беше, ма, я да та огледаме, въртни си дупето... а, ставаш, не си за изпускане, ша знайш... ми то убави много, ама чак па умни... имаше една, магесница некаква, ама... леле, ша са напикая... градил Илия килия... сипи още по едно, бе, простак, твойта мама... кха, кха, а сега де... и ша знайш нема пушек без огън... и който нож вади... а на принца му се ... мамата... абе що не си...! - и изключи.

Седна на пода. Стига. Basta. Край. Ега ти работата... и няма кого да извикаш на помощ, оня там Крали Марко си се хласне с богомилите... Остава да им спретна един Армагедон. Да видят те как се поумнява зорлем... а ако пак не поумнеят, толкова по-лошо за тях!

И излезе, да организира Армагедона.

Късен гост при уфолога

Днес беше успешен ден за Mr. Уфолог. Пресконференцията с коктейл накрая, в известен виенски център, приключи с овации на феновете, да не говорим за стотиците книги с автографи, за разменените телефони и за полу-обещанията на няколко филмови магната в стил "много перспективно, трябва да се видим и да обсъдим опциите...".

Обратният полет премина в слънчеви мечти между две питиета. А после, докато шофьорът го караше обратно към дома му, умората си взе своето. Заспа. Събудиха го, пренесоха малкото му багаж, и когато влезе в просторното предверие на резиденцията си, в първия момент не обърна внимание на светлината в приемната. Забравена от камериерката... Остави пардесюто, тръгна лениво натам, прекрачи... и замръзна, внезапно и напълно буден: в едно от креслата срещу вратата седеше някой! Ами охраната, ами...

- Добър вечер - казаха от креслото с леко дрезгав глас, почти без акцент,
- Как беше във Виена?

- Ами... - вгледа се. Какво става бе, май двете питиета са му били много... Това, което видя, не можеше да бъде... космата фигура с тигрова... не, котешка глава, с шапка отгоре, нещо като трико надолу, а на краката ботуши... не бе, класическите чизми от детските приказки! Котаракът в чизми! Ощипа се...

- Какво си ме зяпнал бе, не си ли виждал котарак? - стана и отиде до бара, където започна да дрънчи с чаши и бутилки... леле, и шпага има... - Да пием по едно за "добре дошъл", къде ти останаха маниерите? - и му подаде чаша с бърбън. - Лед?

- Ами за Вас?

- Браво, и на котарците е свикнал да говори вежливо... благодаря, ще мина без алкохол, кило мляко ще свърши работа, може и без сметана... - и се обслужи от хладилника на бара, после седна обратно в креслото, с огромен бокал в лапата. - Кво сега, прави ли ще стоим? Както искаш, аз обаче ще седя. - отпи юнашка глътка и избърса мустаците си с кърпичка, която скри някъде в трикото. А човекът с треперещи колене се добра до кресло и също седна. Започна да се окопитва - интересен ход, но какво цели тази мистификация... и кой го е пуснал, този със странния костюм...

- Не ти ли харесва видът ми? Нищо не мога да направя, свикнал съм с него, а и архетипа трябва да се уважава. И така си карам от доста време... а шпагата не съм ползвал от не знам кога си - не е ръждясала, ако те интересува, обаче е само част от реквизита, като чизмите и шапката.

- Кой сте Вие? - почна да идва на себе си, като помислиш нищо страшно, джудже, актьор някакъв, добре го е измислил, ще се прочуе утре...

- Грешиш. Обаче давай на "ти", по-удобно е.

- Добре де, кой си ти и какво искаш? Пари? Снимка с автора? Или там някъде - и показа с широк жест, - си скатал няколко папарака?

- Дай да се разберем. Аз съм си каквото изглеждам - Котарак в чизми, вече от доста време така ме наричат. И съм дошъл да си поговорим. Никакви снимки, и най-вече - никакви публични интервюта и папараци, компренди? Мразя ги тия копелдаци, много лъжат. А това, което ще си говорим, е само за твоите уши - да не пишеш повече глупости!

- Май не... **си** чел книгите ми както трябва, там всичко е доказано... а аз съм чел внимателно писаното за... **теб** от Шарл Перо, и по късно от онези, аптекарите, братята Грим...

- Ааа, разбирам... ама Шарл го извадих от реката, щеше да се удави горкият, а той после разбрал-недоразбрал кво става написа ония щуротии там за крале, човекоядци и т.н.... толкова за благородните напъни да спасяваш... Твоите книги съм ги чел много внимателно. Пълни са с какви ли не измишльотини... май нещо не се чувстваш комфортно... - направи нещо, и шапката, ботушите и шпагата изчезнаха, - така по-добре ли е? Без средновековните атрибути, а?

Наистина, само с трикото и пантофките на долните лапи започна да прилича на човек - нисичък, с котешка муцуна, мустаци и щръкнали уши, но много близо до homo sapiens...

- Да, да, на прав път си! Sapiens, и то много повече от така наречените "homo". Готов ли си да слушаш без да прекъсваш? Добре. Можеш да си мълчиш, аз и така чувам какво става в главата ти. Та едно време, много отдавна, бедна ти е фантазията колко отдавна, един от известните като "демиурзи" си направил една шегичка, и изпонасътворил "тук" какво ли не -

човеци в разни разцветки и модели, и куче-човеци, и разни динозавроподобни човеци-крокодили, и още щуротии, някои направо кошмарни и неуместни. Ние имахме късмет - нашата Бубастис... а, чувал си за Мама, някои "Бастет" я наричат... та Бубастис ни запазила в благоприличен вид, и ни уредила с функцията "наблюдател-контрольор". Схващаш ли? - и си пийна мляко.

Почна да се окопитва, и му стана интересно. Тоя май наистина чете мисли... а и теориите му стават за sci-fi...

- А, не, стига, нали се разбрахме, без глупости! Никакво писане и никакво sci-fi, не ти отива... ще слушаш и ще запомняш, компренди? Извинявай за недодялания италиански, останал ми е от срещите с тъпунгера Алигиери, така и не успях да го убедя да не публикува оная глупост, ама кой да слуша, после си получи по заслугите... та да си дойдем на думата. Наблюдател-контрольор. С правомощия и възможности. А, почваш да си спомняш какво се говори за котките - че могат това-онова, и девет живота, и кво ли не още. Е, някои неща са легенди, обаче някои не са.

Изкашля се, отпи от млякото и изръмжа:

- Ама стига с тези обиди, бе! Какви "извънземни", напълно земни сме си! Като вас! Повтарям бавно - демиургът-шегаджия... а, схванал си... - и продължи по-спокойно: - Има и извънземни, разбира се, в Галактиката и извън нея се е наплодило какво ли не, все по Негов образ и подобие, обаче понеже образите Му са неизброими, а подобията - още повече, та... Обаче хич не им пука за т.нар. "Земя". Планета като планета, нищо особено. Идват понякога туристи, (по времето когато подивяхте някои от тях даже се понаправиха на "богове", та се наложи да ги... така... поизгоним), и сега отвреме-навреме се навъртат любопитковци, обаче... Това, което си описал в книгите си, е ваша, човешка работа. Отпадъци и боклуци, останали от поцивилизовани времена. Компренди? Та това исках да ти предам - не пиши повече глупости. В някои среди търпението се изчерпва, а и ваште властници нещо не са доволни... Разбрахме ли се?

Допи си млякото и изчезна. Остана само бокалът. Ами сега? Тръсна глава, изгледа чашата в ръката си, остави я на масичката, до бокала. И отиде де спи. Стига за днес, достатъчно емоции. Утре ще му мислим... и утре е ден. А извънземните... туристи! Защо пък не? Добра идея! Обаче...

Красавецът и Звяра

Празникът беше чудесен. И Парадът, и партито след него. Имаше всичко - и пиене, и тревичка, и по-добри неща. И много, много любов...

Излезе да се поразходи сред природата. Тази година за партито бяха избрали хотел в планината - назад към природата, далече от простаците, веганско меню, нежна музика, и всичко останало. Просто прекрасно. И тези нови мъже, тези хубави, силни мъже... Тръгна нагоре по една пътечка, като пооправи малко поличката и милото жълто шалче, и подтичвайки, започна да си тананика песничка...

Излезе на полянка. Слънцето е на залез, тих ветрец, а там горичка... я да видим, има ли в нея сърнички и зайчета... ами то имало къща, почти замък... ау, какъв замък, с какви високи здрави и прави стени, с каква голяма врата... и вътре дворче! С кладенец! Я да погледнем какво има там...

Тряс! Портите на замъка се затвориха. Притъмня. Слънцето залезе. Чу се глух шум, и от кладенеца започна да се измъква някакъв кошмар. Дракон с огромна зъбата паст, с черни криле, с къси лапи с огромни нокти, а от очите му излиза червена светлина... единствената светлина наоколо. Ами сега...

- Кой ме безпокои? - изгътна гласът на Звяра.

- Аз съм, Клотилда - беше отговорът, - заблудих се самичка в гората...

- Я да видим, май легендата ще се окаже вярна и мила девойка ще ме спаси от проклятието на злата магьосница... ела по-наблизо, девойче, не се страхувай, нищо лошо няма да ти сторя... колко си красива, тези обеци, и тази огърлица, и тази блузка, и това коланче... ау, ама ти никаква девойка не си!

- Как да не съм, Клотилда съм, имам си джендърски права...

- Никаква Клотилда не си ти, ти си гаден педераст, някой Колю си ти... гадно сбъркано копиле! - и му откъсна главата. След това налапа треперещото туловище на нещото, наричащо се "Клотилда", с мъка преглътна, и изплю обещите и другите джунджурии. Все пак не повърна, отдавна беше гладен.

И се прибра в кладенеца. Нищо, става за ядене, макар и да е малко кисело. Ще почакаме за истинска девойка, не може да са се свършили. А може и принцеса някаква да намине, винаги има надежда, нали?

Към светли бъднини върви!

Никакъв проблем, като са замислиш. Ей там са бъднините, добре са си осветени. Всички лампи, прожектори, LED крушки и енергоспестяващи светлици, да не говорим за речите на тия, политиците де, натам са насочени.

Важното е, че са измъкнаме от много, ама много мрачно минало. И гадно. Ми то кво беше? Излейш от града - ту завод, ту кравеферма, ту не нам кво си... И вони - ако не на фъшкии, на индустрия. Бръмчат разните му там машинарии, реват говеда, квичат свине и свинемайки - гадост, ти каам!

Подкараш си "Москвича" към Копитото, изпревариш камьон с некаква там прудукция, и - хоп, милиция! Документите за проверка! И едни въпроси, тоталитарни такива - за къде, от къде, кой е в колата, на кого е колата, защо нема аптечка, що немаш книжка... абе що не си...! Направо фашизъм!

А на сичкото отгоре та пращат насила я в казармата, я на некаква никаква работа. Ти си си завършил кротко основното, направил си си планове как в щатите вече та чакат мацките, два-три "Кадилака" и вила на Пето авеню, и-хоп! Честитка! Да не говорим, че работата, дето ти предлагат, не та устройва ама никак - ти искаш да си шеф, а те - общ работник! Айде де!

За колтура да не говорим. Нема хип-хоп, нема тревичка, нема веселба. Само опера, тиятри, естрада и ракия. И лимоната. Тук-там дискотека, ама с Емил Димитров и Лили Иванова... Искаме мирикански неща бе, с повечко голотия! Не щем тая простотия, дето ни я бяхте сервирали по комунистически! Не щем хорца и ръченички, хип-хоп искаме! И рап!

А сега - излейш си от града с кабриото - чисто! Ни завод, ни ферма! И колкото щеш там хотели-мотели и кръчми - що ти душа иска, има го. И клубове секакви, с голотия. От сичко по много - и тревичка, и по-засукани глезотии, за пиенето да не говорим... Мангизи, кайш, требат... ми те винаги си требат, ма сега са праят лесно - от тук гепиш, там послъжеш, поутрепеш тоя-оня, земеш си добро адвокатче, и готово - милионер си! И кат та спрат ченгетата, с уважение, така, го праят - даваш едни пари, и нема въпроси!

Та, казвам ти, измъкнаме са от простотията. Ще си вървим към светлите бъднини, и никой не мое ни спре. Нема нужда à бегаме там... ония че бегат при нас, ша знайш! Тука е келепира, тука е... такава... лайфа!

Бъдеще несбъднато

Това е една тъжна история. Почти като онази на Ел Банделло за Ромео и Жулиета, по-късно открадната и приписвана на така наречения "Шекспир", който, между другото, всъщност никога не е съществувал.

Обаче тази история... е, вижте сами.

Та живееше с майка си, братчетата и сестричетата си в едно село, при един добър човек. Той беше калайджия, а баща си не беше виждала - майка ѝ казваше, че преди още да се роди, се бил запилял някъде по националните обекти... Човекът наистина беше добър, даваше понякога стотинки за захарно петле, и почти не я биеше. Биеше я майка ѝ, а понякога и братчетата. Обаче това не я притесняваше много, беше го приела за нормално, в реда на нещата. Само нощно време си мечтаеше за нещо хубаво - за бъдеще, където не бият.

Един ден, когато беше вече на десет, през селото мина мечкар. Захласна се по мечката, не беше виждала такова нещо. А и мечкарят май нещо се захласна и я покани в шатрата, да погали мечетата. Погали ги. След около седем месеца коремчето ѝ силно се поду, майката я преби с една дебела тояга, тя си каза всичко и роди... мъртво бебе. Хвърлиха го в реката, както си му е реда, а нея изгониха. Хвана пътя. Оцеля. И научи, че не е добра идея да се захласваш и да си казваш всичко. И да мечтаеш.

Успя да се присламчи към едни братовчеди, които пътуваха насам-натам, прехранваха се по панаирите с песни, танци и каквото друго могат, а когато нямаше панаири - от плодовете на Родината и добрината на хората (просия). Научи се добре да действа с дайретото, и старателно избягваше шатрите и палатките, спеше при конете. Обаче една сутрин намери при себе си в сламата един от братовчедите. Беше добро момче, не миришеше лошо като другите, и тя свикна. А когато пак наедря и вече трудно се справяше с гюбеците, я оставиха в една болница, там приеха да помага в кухнята, докато дойде терминът. Една добра леличка от готвачките я научи да чете, да пише, да брой до хиляда и да смята. А детето го записаха с "баща неизвестен" и го дадоха в пансион някакъв.

Поработи още малко в кухнята, и пак хвана пътя. В едно ТКЗС я приеха в кравефермата, даже легло ѝ позволиха да си направи там, при кравите. Помогаше при доенето, а и водеше двойното счетоводство на млякото и

теленцата. Свикна. Обаче в държавата стана нещо и всички ТКЗС-та ги закриха. Появи се собственик (от града), който искаше нов ред, дисциплина и европейска хигиена, а двойното счетоводство и далаверата почнаха да правят на друго място. Изхвърлиха леглото и понеже си нямаше документи, изхвърлиха и нея.

Пообиколи Родината, дори успя да получи лична карта. Малко послъга за годините си, обаче понеже имаше вид на пълнолетна, много-много не се церемониха. Свобода. Демокрация. Научи се да гледа на карти, после и на ръка. И животът тръгна в ново русло. Особено след като се запозна с любовта на живота си. Той беше музикант, свиреше на акордеон в един известен ансамбъл, почти се ожениха, и докато бяха на турне в една друга държава, продадоха първото си дете на един германец. После имаха още две, едното задържаха, обаче по-късно се наложи един циганин да го "припознае", и с парите купиха нов акордеон, електронен. Какво стана с детето не разбраха точно, нещо за "органи" чува да се приказва, и то замина нанякъде, отвъд океана, с официалния си нов баща.

А турнетата продължаваха. Свиреха разнообразна музика, тя научи английски и испански, и пееше отвреме-навреме кавъри на известни шлагери. Публиката много я хареса - имаше и хубав глас, и хубава фигура, въпреки всичко. Стана така, че без нейно участие турнетата станаха невъзможни. Почнаха и концерти да изнасят, скъсаха с кръчмите, дори записаха диск, който се продаваше добре. Видяха се и с пари, и с нови контакти. По това време стана известна с псевдоним - "Gipsy Queen", и се сдоби с хиляди фенове. Някои от тях дори пътуваха с ансамбъла по местата на новите им договори.

Една вечер, докато беше на сцената под прожекторите, в залата започна стрелба. Блуждаещ куршум намери любовта на живота ѝ, и той умря в болницата.

Нея заедно с двама от феновете (от Афгатистан) задържаха по някакво обвинение, но после я освободиха. И понеже чат-пат покрай феновете беше научила арабски, а и познаваше този-онзи от бежанските среди, предложиха да стане "певица-агент под прикритие". Хареса си само "агент под прикритие", и приключи със сцената.

Замина (под прикритие) с някои други към Близкия Изток. Там се наложи да носи бурка, но се оказа, че е собственост на някакъв шейх. Самият шейх видя само два пъти - вторият път беше, когато той колеше едни американци пред TV камера. Беше потресена. Обаче се овладя, и вечерта успя да избяга. След като уби шейха и двамата му гардове, и откъсна касата на "организацията". Намери си нормални дрехи и паспорт, и след малко лутане, криене и дребни хитрини успя да се добере до онзи, който беше предложил "прикритието". Плати му за "услугата", с която я беше "уредил", и когато намериха тялото му в една канавка, тя вече беше далече.

Смъртта на шейха беше приписана на някои много, ама много тайни служби, и световните медии бяха в стихията си. Това обаче не я трогна особено, а и не желаше популярност. Без много-много шум пропътува хиляди километри - вече знаеше как и къде да сменя самоличността си. Беше ту камериерка на пътнически кораб, ту стюардеса в авиокомпания, а една цяла година се подвизава като агент на фармацевтичен гигант. Опитаха се да я използват за "муле" едни тарикати, но... на сутринта тарикатите бяха намерени в колата си (умрели от свръхдоза, горките).

Писна ѝ. Имаше вече достатъчно пари, и реши да се прибере в родината. Направи го, обаче... в качеството на "чуждестранен инвеститор". С швейцарски паспорт. Жулиета Еди-коя-си.

Докато уреждаше собствеността на придобитата шивашка фирма, се разшета насам-натам и създаде нови контакти. На един коктейл в Агенцията по приватизация се запозна със симпатичен мъж, малко по-млад от нея, който се опита да ѝ направи комплимент - приличала била на една известна звезда, Gipsy Queen, която така загадъчно изчезна преди няколко години! Много се смяха, а после... накратко, омъжи се за него, и след това им се роди синче. Кръстиха го Ромео (тя обясни, че е фен на Шекспир, как да каже, че това е името на онзи, любовта на живота ѝ!). И съпругът, и синчето придобиха швейцарско гражданство, обаче и тримата останаха да живеят в България.

После животът си потече. Спокойно. Детето се учеше добре, съпругът пътуваше по работа насам-натам, продукцията на фирмата се продаваше с печалба. А тя... понякога, когато останеше сама, след няколко уискита тихичко си плачеше за несбъднатото бъдеще. Та, казвам ви, тъжна история!

Добре замислено бъдеще?

Един от Творците - този, който зася Земята с всичко, що плува, пълзи, лети и т.н., че и с Човеци накрая, беше недоволен. Нещо тръгна накриво, с времето Венецът на Творението се самозабрави... прекалено буквално възприе "Плодете се и множете се!". Почнаха да се плодят не с милиони, а с милиарди, а някои от тях се научиха и от това изгода да извличат. Консуматори за индустрията, виждате ли, и войници за армиите! Неограничен растеж и свръхпечалби! Виж ти.

Вместо кротко да си се молят на различните варианти на Него, да се обичат и да живеят в доволство и радост, непрекъснато завиждат един на друг, мразят се, конкурират се, и се бият, с какво ли не... дори материала на Сътворението опошлиха - бомби се научиха да си правят от него, и вече май отиват към тотално неподчинение и самоунищожение... Толкова по-зле за тях, ще закрием този проект, отрицателният резултат също е резултат.

Обаче преди да анулира творението си, отдели една група - най-кротките, търпеливи и мъдри свои креатури, овцете. Обзе го жал за тях. Пренесе ги на хубава планета, от онези, предварително подготвените чисти вивариуми - с тревичка, горички, езерца, чист въздух, топло, но не горещо слънце и т.н. После пусна в действие на онези самозабравили се олигофрени заслужения Армагедон, и приключи с тях.

Зае се сериозно да обмисли и организира новия проект. Разпръсна равномерно групите от материала по планетата, в подходящи устойчиви ареали. Осигури им съмовъзпроизвеждаща се храна, в достатъчни количества за идните поколения. Регулира ирадиацията на централното светило, стабилизира недрата откъм земетресения и изригвания, пипна тук-там водните ресурси, провери още веднъж атмосферата за правилните съотношения на компонентите... изобщо заложи прецизно тривиалните, рутинни предпоставки за развитие. В поредния Едем.

После създаде необходимия минимум естествени врагове като регулиращ фактор, пипна малко ДНК на материала в посока подмяна на копитцата с пръсти, пусна малко насекоми и влечуги за разнообразие, и се огледа. Добре. Тези няма да имат нужда от дрехи, за огън да не говорим... а и рогца си имат, няма да изобретяват оръжия. Издигна се над новото си Творение, хареса го, даде му имена за всичко, и му пожела:

- Плодете се и множете се, ама умната!

След това постави на подходящо място Скрижалите с Откровението, и отиде да нагледа един друг експеримент - повторение на оня с динозаврите и драконите, дето на Земята го прекрати преждевременно в полза на Човеците. Този път беше решил да остави рептилиите да си пълзят и летят на воля, без да се намесва.

Нещата вървяха добре, вече бяха си измислили реч и писменост, класификация на яйцата и видовете, и разделение на труда (драконите - нещо като експерти и техници по отоплението, а динозаврите отговарят за подземните жилища и складовете: планетата, на която ги засели, беше направил студеничка, като стимул). Сега работеха заедно по елементарна магическа телепортация - от връх на връх по планините, обаче още не бяха стигнали до космическа миграция... май е дошло времето да им се яви с Откровение, да помогне малко със Смисъла на Живота... не, ще изчакам още малко, да видя дали и тези няма да се заиграят с ядрена енергия и войни... Дотук добре!

И се оттегли в Нирвана, на заслужен отдих.

След две хилядолетия излезе от стазиса. Обиколи някои по-стари проекти - онзи с кристалния разум, насекомоидните общности до Алдебаран, планетите на Ангелите, елфическите селения. Добре върви всичко. Наобиколи и влечугите. Просто прекрасно! Говореха си вече на общ език, разселили се бяха на пет-шест съседни планети, обаче... бяха се сетили да въведат контрол върху яйцеснасянето - не повече от четири яйца на самка, не по-малко от две! И никакви ядрени простотии, оправяха си се с тъмна енергия, алхимия и телепортация. Оказа се, че дори от Откровение няма нужда - намерили сами своите Скрижали, и навсякъде празнуват веднъж годишно Деня на Твореца, в светилища с Неговия Лик! Без излишно суетене, само с благодарност и разбиране. Това е то успешен проект, почти като онзи с Ангелите и Елфите, кой да очаква...

И отиде да види как вървят нещата в новия Едем. Отдалече разбра, че нещо не е наред - планетата се оказа забулена в плътна облачност, тъмна и непроницаема дори за Неговото зрение. Спусна се внимателно долу, и почна да оглежда. Няма гори! Няма езера! И трева няма! Да не са измрели? Не, не са

- град до град, и все високи сгради, по 30-40 етажа. А това там какво е? Тръби високи някакви, пушат...

Обиколи. Навсякъде едно и също. Бетон - същият като при Човеците. Пътища, возила, индустрия, пушиляк. А там... почти милионна тълпа, бият се нещо, рев и гърмежи, и земята направо покрита... не с трева, с тела и кръв!

Отиде на обратната страна, където в момента беше нощ. Светлини навсякъде, изкуствени... а между сградите на тълпи, на тълпи се щурат овчици. Влизат, излизат тук-там, возят се в някакви пушещи неща с колела... а, и навсякъде познатите от оня там проект "реклами"... я да видим: накъдрена овца, по нея висят някакви парцалчета, някакви дрънкулки, държи в предните лапички нещо: "купете новата позлата за рога!"... а, и писменост имат... тука пък надписът призовава всички заедно да се съберат и пометат онези стада, които не спазват Завета на Създателя... познато звучи. Ядоса се.

Отиде на един хълм, някъде на терминатора, седна, помисли малко, и след това се протегна... намери "главните" овни по планетата, и ги примъкна в подножието на хълма. Погледна в съзнанието им, и картината се изясни...

В началото отделните стада се преборили с хищниците, до пълното им изтребване. След това някои овни "освободили" самките от съседните стада, а излишните самци избили. След лудо размножаване, тревата почнала да не стига. Организирано заграбили пасищата на съседите, и пак "освобождаване". И пак размножаване. До момента, в който вече имало само няколко супер стада, с няколко супер Овена начело. Наследствени. Появила се писменост, и закони за стадата. И оръжия. А трева (истинска) имало само за Овните. И техните Наместници. Овните управляват, самките раждат и воюват. Точка.

Появила се индустрия - първо генерираща огромни количества трева, направена от насекоми/водорасли/листа, а когато и те изчезнали - от петрол, намерили го под земята. После... ами всичко по реда: растеж, "убий врага", нов растеж и т.н. Едно стадо намерило Скрижалите (там пишло "Убий врага с цената на всичко! Ти си Избраният!"), другите стада не останали длъжни - и там Скрижали, и там Църкви, и всичко останало. До разнообразни супер оръжия, а вече се готвел Космически Поход за Свята Правда! Както е писано!

Ясно. Общ проблем на тази ДНК, на "бозайниците" - отсъствие на разбиране за истинските неща. Стига Едеми. А сега... пореден Армагедон.

Супергеройско бъдеще

Героите в космическите опери и уестерните никога не ходят в тоалетната, а Джеймс Бонд не се храни (освен по коктейлите, там е задължително). Да не говорим за разните там Мерлиновци и Ахиловци - те са хем безсмъртни, хем биологически самодостатъчни... Пистолетите на други едни нямат нужда от презареждане, конете им - от почивка и зоб, а шпагата на Д'Артанян никога не се изтъпява!

Нашият герой е нещо съвсем различно.

Време е за геройства. Ама не тука, в кръчмата, тук ще ме арестуват.

Ами така де. Дето се обърнеш, все герои. Погледнеш натам - Батман и Супермен, спасяват някаква мацка, всеки поотделно. Погледнеш насам - Човекът Паяк прехвърква нанякъде, а Капитан Америка намества щита на гърба си и се готви да скочи на някого на фасона. И Хълк не си поплюва, мачка наред. А там в ъгъла се е сврял Терминаторът, и само си повтаря: "I'll be back!", сиреч, "Ваша мама, че ви утѐпам сите, само чѐкайте!" (в превод на македонски, бе). Пък оня, Железният, освен, че геройства наред, ами и си трупка милиардите и хич не му пука.

Не се трае вече. Време е и аз да се включа в екшъна. Обаче първо трябва да си измисля като какъв. Човекът Писалка не става, ще ме побъркат някои, още по-малко Човекът Плюнка или, не дай си боже, Човекът Фъшкия... много е сложно за персонификация. А Човекът Досие, колкото и зловещо да звучи, вече е използвано, и то у нас.

Мупермен не може, ще ме съдят за плагиатство, а Ватман... абе няма да караме трамваи, я! Искам да геройствам! Да пробваме ли с "Лейтенант България"? Не с щит, това вече го има, ами с много голяма лъжица... или по-добре вилица... не, не става, ще трябва да геройстваме предимно в столовата, а и "България" напоследък навява тъжни асоциации, не героични.

Я да видим, Супер Сврџх Баш Герой... не става, как ще преведеш "Баш" на американски, като станеш известен, а и ония от "Баш Майстора" ще се заядат... чакай, ами "Оня с Китарата"? Пак не може, ще ми дойдат адвокатите на Антонио Бандерас, или ще ме обърка някой с Висоцки... а и да пея и свиря не мога. А "Оня с Барабаните"? Цѐ, заето е, имаше един Чунчо с Барабаните... Чакай, Човекът Тиган и Човекът Тенджерера са свободни... или Човекът

Фурнаджийска Лопата! Не, не звучи геройски, политически привкус има в тези прозвища...

Ама чакай сега, защо непременно трябва да съм човек? Ми той Батман си е прилеп... например Супер Говедото как звучи, а! Или "Кучето"! Опа, и то заето. И Осата, и Стършелът, все заети... кво ще кажеш за Хлебарката? Или Въшката? Нищо, че навява едни лоши асоциации, той и Паякът е пак нещо такова... не, не става, няма да се крием я, ще геройстваме!

Ха сега де! Много депресиращо. Геройства му се на човека, ама няма как без лого, девиз и фаца... и без аватар, така де... Я да прием още едно! Така! И да отидем за малко в двете нули...

Ега ти мръсния кенеф. Как да геройстваш в такива условия. Там, при ония, сигурно не е така... ама всъщност кенефите не ги показват... Стоп! Човекът Бърсалка! Бърше наред! И след него - само абсолютна чистота, и трупове даже не остават! Ама "бърсалка" и друг смисъл има, гаден... ами Чистачът? Не, и това е заето. Ох, трудна е орисията на героите, като почнеш от името... ау, ами Безименният! Това май не е опитвано! Лети си значи насам-натам, след него трупове на купове, и ядец! Няма име! Не мож го фана... а така, има хляб в тая идея... я да прием още едно, и малко хлебец със сол... Момче, донеси още една салата! И още едно шише, от същото!

Да си дойдем на думата. Та значи, Безименният. Трябва добре да го обмислим. На челото ще си татуирам една голяма въпросителна, така де, а какви кой съм! Ще мацнем и едни очила, да не се виждат очите, че по очите бая народ е изгорял, той и Батман затова с очила все я кара. И ръкавици ще са нужни, пръстови отпечатьци и т.н. Ами другите... такова... специфики? Миризми разни, мимики, жестове, а? Кат нищо ша ма разпознаят, пък и понакуцвам... ау, щях да забравя... биологичните специфики, дето остават в кенефа, и космите... бърснем всичко, и никакви кенефи отсега нататък!

А дрехите са най-лесната работа - там във "втората употреба" какво ли няма! Може и наметало некакво... айде още едно по тоя случай... и салатка... И обувките без грайфер, да не остава следа. Пък може и без дрехи, нали, оригинално така... я още едно, че не ми стигна... Кво, сметката ли? Бе я ми се разкарай от главата, аз тука важни неща мисля, той сметката... Затваряте? Бе що така бе, как ша затваряте, вашта мама, аз герой ли съм или... леле, изтървах са в гащите! Ми сега? Кво сега, а пак в кенефа! Геройствата после!

Оракули навсякъде? Виж ти!

- Та, казваш, Котаракът в Чизми и черните котки били олицетворение на Бубастис и нейни емисари? Това не беше ли някакво народно суеверие - "да ти мине черна котка път...", а и Църквата не пропуска да уточни, че Врагът се движи в компанията на черен котарак...

- Черна котка и/или черно куче, казват поповете. По-добре внимавай, когато говори поп. Думите им обикновено са или фанатични, или невежи, или и двете, но винаги в рамките на официалната догма. Вярно, между тях също има Посветени и чисти хора, но те са голяма рядкост и са много предпазливи в изказа, особено пред по-голяма публика... Да си дойдем на думата. Черната котка е пратеник, който предупреждава, ако нещо те заплашва непосредствено. И е много отговорна в изпълнението на мисията си. Наблюдавай движението ѝ - ако ти пресича пътя вяло, и те гледа спокойно, очаква те някаква умерена по своята гадост неприятност. Обаче ако се стрелне пред теб с цялата си сила (понякога го правят даже с опасност за собствения си живот), по-добре се връщай назад и забрави за плановете си - заплашва те нещо сериозно, тежка травма, дори и преждевременна смърт!

- Интересно... сега си спомням, веднъж пред един магазин си седеше кротко един такъв котъо, махаше мързеливо с опашка, и внезапно се стрелна пред краката на един такъв... абе от тези, дето им викат "мутри", а той го напусна и се опита да го нарича. Но котаракът пак си седна спокойно на мястото, и пак си замързелува. А в магазина върху "мутрата" падна щанд с бутилки, стъклата го нарязана, викаха линейка... И пред мен наскоро се разходи един такъв черньо, спокойно, без да бърза, само клатеше глава, все едно искаше да каже "по-добре недей". Не го послушах, а после компютърът на касата полудя, като ми дойде редът - принтерът почна да си изхвърля хартията, дотичаха разни там специалисти - без успех. Не можах да си платя сметката, а като излязох - котаракът ме гледаше отвън, ухилен!

- За това ти говоря. Ако искаш вярвай, ако не искаш - недей! Но по-добре ще бъде, ако се довериш на тези добронамерени малки оракулчета. Обикновено са рядкост. Обаче когато настанат лоши времена, плъзват навсякъде. И предупреждават. Бубастис се грижи за нас, съжالياва ни...

Напоследък градовете май са пълни с черни котки. И не само у нас. Почнах да гледам внимателно какво правят. Ами ако е вярно?

Нищо лично

Водка в седем сутринта... почти като в роман на Булгаков, обаче без Воланд наоколо, за щастие. Или за нещастие?

Надигна се с мъка от дивана, дотътри се до хладилника и извади бутилка финландска. Наля си щедра доза в една чаша за кафе, запали цигара и изпразни чашата. Кеф!

Седна на края на един фотьойл и се замисли, докато алкохолът се разливаше насам-натам в организма, и гледаше като хипнотизиран как цигарата тихичко си гори в ръката му, с кротко попукуване и тънка струйка дим. Загаси я. Водката както и да е, антидот, ама и цигара с нея...

А снощи приключи безславно последният опит да направи нещо смислено. Последният тур от последния опит, всъщност...

Ядоса се и стана да си направи истинско кафе. Това вече е направо свинство, водка сутринта... Я се вземи в ръце бе, малко ти е рано за дълбоки депресии и пораженчески комплекси. Само на четиресе си, бъдещето е пред теб! Бъдещето е пред теб... мантрата на живота му. Повтаряна и в казармата, и в института сред епруветките и колбите, и после - като почнаха истинските, сериозните предизвикателства.

Така, с кафето вече може и цигара...

Спомни си първото - онова изобретение, за лечение на разсейки, с екстракт от... колко задкулисен шум вдигна! Задкулисен, защото се оказа, че засягало някакви задокеански интереси, не можем да го патентоваме, няма как, нали, ще увредим имиджа на честния български предприемач, а и в корпорацията няма да проявят разбиране...

С други думи, правѝ си го, обаче като хранителна добавка, без разните там претенции и позоваване на експерименти с мишки! И ако искаш даже си го продавай, по супермаркетите, ще помогнем с рамков договор... иначе нали разбираш... ама нищо лично, просто така не може!

Наложѝ се да напусне фирмата, където за съдружници се бяха присламчили най-добрите приятели от детските години, и където беше вложил всичко - и спестявания, и усилия, и мечти. Е, компенсираха го момчетата - голяма компенсация, стигна за бутилка "Белуга" и смяна на

маслото на таралясника... нищо лично, бизнес, кво да прайш! А те там почнаха да произвеждат набухватели и емулгатори, за хлебарската индустрия.

Тогава отказа да почне работа в една от фабриките на бивш състудент. Предложението беше "началник смяна" или "дежурен по качествения контрол". Началник, казваш, дежурен...

Изтегли кредит срещу ипотека на земята на дедите си, стигна. За създаване на нова лаборатория, много перспективна. Потребителите имат нужда да знаят какво ядат и пият, и щом държавата не го прави, ние ще се погрижим. Прекрасно! И доходоносно.

Такива хубави думи се казаха къде ли не, а в медиите хвалебствията надхвърлиха очакванията - до степен след лицензирането на лабораторията рекламата да се окаже излишна: браво на момчето, науката в услуга на обществото, така трябва, сливане на иновационните практики с грижата за ближния! Край на отровните храни!

После, когато в един късен следобед дойдоха петимата с дебелия вратове, лаборантите избягаха. А "вратовете" обясниха, че много сериозен човек възразява, не е съгласен... вместо това му се предлага да прави в лабораторията един много търсен прашец, и опаковъчна машина ще му се даде, безплатно. Веднага.

Не искаш? Виж ти... и докато трошаха стъкларията, един удар с гаечен ключ го уцели в главата - нищо лично, разбира се, бизнес! Доjde на себе си от топлината на огъня, разгорял се някак си спонтанно, и вместо да изгори заедно с оборудването, успя да изпълзи достатъчно далече. Преди съдовете с ацетон, спирт и бензол да избухнат.

Възстанови се в болницата за около месец, а застраховката на сградата стигна и за заплащане на медицинските "услуги", и за обратно изкупуване на дядовите земи. Следствието беше категорично: неизправност на ел. инсталацията! Какви лаборанти бе, човекът работел сам там нещо, и искра... Така де, нищо лично. Обясниха му внимателно, че ако продължава да се опъва, застрахователят може да не признае някои условия...

Спря да се опъва. Все пак, семейство има, трябва да мисли за прехраната. И за бъдещето.

Зарадва местните хора, живеещи около земите на дедите: ще има работа, билки ще отглеждаме! Наша, българска, търсена стока! Един от фермерите, свестен човек, помогна с техника, друг без пари довърши стопанската сграда - остатъкът от застраховката свърши. Стигна само за пакетираща машина и сушилня. Подготовката на посева мина без проблеми и без големи разходи. Намери се и евтино семе, със сертификат.

Проучването на пазарите завърши гладко, появиха се контрагенти, и преговорите на база "предварителен договор за ноу-хау" завършиха успешно. Банката уреди формалностите, и засяха първата партида. Времето беше благоприятно, а и случиха на добри семена. Добри се оказаха и местните хора - работеха каквото трябва, и бяха доволни от това, което им плаща.

Излязоха тук-там добронамерени публикации: иновации в селското стопанство, съживяване на западащи региони, експортни възможности чрез целенасочени и добре обмислени наши, родни инвестиции, похвално вложение на рисков капитал, и т.н.

Отказа няколко интервюта, от телевизиите продължиха известно време да звънят, но накрая забравиха за него. Слава богу! Няма време за глезотии и приказки кой е по-по-най, приближава времето за бране, сушене и пакетиране, и транспорта трябва да се обмисли и организира, и доставките "врата-д-врата"... Много работа, малко време.

Ето с това е трябвало да се заеме от самото начало. Изобретателството е хубаво нещо, обаче за един друг свят, по-добре уреден и по-добре защитен. Дръж се за земята, казваше дядо му, преди да почине (на 95, в добро здраве и с акъла си). Земята всичко ще ти даде, и накрая с благодарност ще те прибере, ако се грижиш за нея. Бъдещето най-после започна да изглежда розово.

Но не би. Вчера след обед го намери някакъв неразговорлив шофьор, показва една карта, без много-много приказки го натовари в колата си, и го стовари в уютен имот - някъде в полите на Витоша, както се казва.

А там... двама много, ама много уважавани господа му обясниха на чист български, че представлява заплаха за Националната сигурност с глупавите си националистически - а бе направо фашистки! - изявления за независима, виждате ли, българска селскостопанска продукция. В рамките на Европейския

съюз, и в светлината на Директивите... (не казаха "В Светлината на Решенията на Последния Конгрес на КПСС", но прозвуча по същия начин...)

А и тези билки... дали в същност не става дума за марихуана, опиум и/или канабис? Ще видим, можете да твърдите каквото си искате, независимата европейска експертиза ще си каже думата. С цялата си тежест, и с възможни, така де, последствия.

Обаче... съществуват все пак две опции: съгласно едната, ще се наложи да помогнат при експертизата, а там... 50% от печалбата после - в една офшорна сметка. Ежегодно. Другата опция е още по-проста: чуждестранен инвеститор иска да строи мотел със СПА и басейни, предлага срещу земята два процента от собствеността. Нищо лично, обаче - просто бизнес.

Ясно. Срещу ръжен не се рита. Избра двата процента срещу земята, цялата земя. Или само цената на земята, съгласно оценката, в брой. За предпочитане цената в брой. После вечерта се напи като пън в местната кръчма. Докато обмисляше какво му остава: инженер-химик в пречиствателна (фекална) станция до един мост на Рейн, по една обява, или клошар - под Львов мост, при арабите.

А днес сутринта - водка. За изтрезняване. Без Воланд.

Какво пък, все някой трябва да чисти фекалните води на германците. Няма да ги оставим да се удавят в мръсотия, я! Мръсотията си е за нас. Родната отечествена гнусотия. Жената също ще си намери там някаква работа, а детето... може и то да работи, докато учи. Все е някакво бъдеще.

Допи кафето, загаси цигарата и стана. Да попълва он-лайн заявление ("application" или както там му казват) по обявата. Лично.

Отиваме при германските фекалии. Стига глупости. Стига амбиции и мечти. Време е да се събудим, и да емигрираме като всички останали разумни люде. А тук да останат старците, които не са имали акъл. Достатъчно акъл да направят нещо правилно - да изгонят мошениците, или самите те да емигрират, преди мошениците да заграбят всичко.

Нищо лично, разбира се, просто това е положението.

Безпричинно бъдеще

*Всяко следствие се дължи на
определена причина (постулат)*

Напоследък стават много интересни неща, казваш. Например: никому неизвестно момченце с неясна сексуална ориентация изведнъж става президент на държава. Или собственик на корпорация. Случват се дори такива фантастични работи, като придобиване на магистърска степен за 1-2 месеца, шофьорска книжка или правоспособност за пилот без курсове, а там някъде един без крака станал... шампион по дълго бягане. Да не говорим за разните му певци и певички, които не могат да говорят без да звучи фалшиво, камо ли да пеят, или за нови строежи на н`нам колко си е тажа без ПУП.

Кво става бе? Каква е причината? Ако вярваме на известния постулат за причината и следствието, има нещо скрито, казваш. Някакви хора или общности правят нещо "зад кулисите", пари си сменят притежателите, един субект казва на друг: "Внимавай, понеже...", страсти (и страхове) се вихрят безконтролно... Нищо подобно! Конспиративни теории. Бла-бла. Ала-бала.

Всъщност всичко е много просто, ти казвам. Магия. При магията няма причина: махва си магът с ръка, казва "абракадабра", "сим салабим" или "абе що не си...", и готово - я гълъб се появи, я гола асистентка. Или нов президент на квото там си тебе. Без никакъв специален интерес от страна на самия маг, защото е известно, че магьосниците са безпристрастни. А магьосници дал Бог, поогледайте се. Навсякъде и по света, и у нас. С лопата да ги ринеш.

Може и друго да става. Натрупани причини от други времена изведнъж почват да действат, без да подбират как. Например, преди 5-6 хиляди години е имало причина едно... момченце да стане фараон, обаче не му се отворил парашутът, и ето сега - хоп, президент! Или кацне си там летящата чиния на една полянка, с намерението да направи някаква извънземна чудесия - и ето ти корпорация с управител Манго от Мангасария. А може и друга далавера да има - причината на Алдебаран, а следствието тук при нас. Казва ли ти някой!

А ти си седнал да ми дрънкаш разни конспиративни теории. Я успокой топката и се дръж прилично. Трай си и внимавай, понеже... Така де.

Цялото бъдеще

"Всичко, което можеш да си представиш, и още много, което не можеш, съществува."

Парацелз

... Бързаше да се прибере в дома си. Възмутен до дъното на душата. Докога ще се отнасят с пренебрежение към труда му, към изключителните наблюдения, анализи и заключения? Към фактите, събирани половин век, подкрепени с неоспорими доказателства – и фотоси, и свидетелски показания (заверени от нотариус!), и лабораторни изследвания на няколкото безценни образеца... а и самите образци! Държи ги в жилището си, май е време да ги премести на по-сигурно място - в някой трезор на банка... или да ги закопае в гората около Копитото... ще видим. Тесногръдите бюрократи от БАН пак отказаха да го приемат. Дори не говорят вече с него! Било им писнало! Айде де! А вестникарите... само се подсмиват разните му там писарушки, дето шаркат фалшива информация в полза на този и онзи... Ех, късмет, да се родиш в затънтено място, пълно с пресметливи еснафи и търгаши... да пропилееш целия си живот в борба, и накрая какво? Пренебрежение и подигравки! Срам!

Старият човек вървеше енергично, подтикван от обидата и гнева. Дори не забелязваше как се блъска в минувачите. Заобикаляше дупките в паважа, пълни с вода от следобедния дъжд, подритваше тук-там някоя опаковка от цигари или смачкана чашка от кафе. Започна да възприема действителността едва когато наближи Лъвов мост. Мина на другия тротоар (без дори да погледне идващия трамвай), за да избегне групата араби пред мизерния хостел (те не му обърнаха никакво внимание, увлечени в нещо си тяхно). Плъзна невидящ поглед по кибиците в кафенето, пресече "Сливница" на "червено", и закуцука по моста. От другата страна светофарът беше сменил сигнала, но той и това не забеляза, пресече, зави наляво, подмина разпадащата се сграда на бившата дирекция на полицията, и като стискаше здраво папката с ценните книжа, се насочи към старата кооперация, в която живееше.

Изкачи с мъка стълбището до втория етаж, отключи, влезе. Захвърли напосоки мокрите обувки и якето. Поуспокои се едва когато пъкна крака в

любимите си чехли, и навлече овехтялата кабинетна пижама. След това заключи вратата, и с тътреща походка се запъти към полутъмния кабинет.

Прибра внимателно папката с документите в шкафа, където пазеше най-ценните си книги - всичко написано от Кейхоу, Деникен и Ажажа, и от другите светила на уфологията. Там държеше фундаменталните трудове на великите мислители - астрофизици, космогоници, мистици и фантасти. Погали кутията с образците на извънземни технологии, и се пребори с желанието да я отвори.

Провери телефонния секретар за съобщения (ненавиждаше мобилните телефони), наля в чашата на писалището малко уиски от преполовената бутилка, запали цигара и се отпусна в креслото пред допотопния компютър.

Включи го, изчака търпеливо да зареди системата, и прегледа сайтовете, които го интересуваха. Нищо ново.

Провери и пощата - нищо. Загаси цигарата в единия от препълнените пепелници, и си спомни, че жилището плаче за почистване... ще почака до утре сутринта, нали тогава ще дойде съседката да му помогне.

След това допи останалото в чашата, загледан в галактическата панорама на скрийнсейвъра, отпусна се, затвори очи и заспа.

И плавно потъна... в същата тази панорама. Прелетя покрай "Конската глава", заобиколи Антарес отляво и се устреми към центъра. Започна да му харесва скоростта, с която пронизваше непознати звездни купове, размина се по чудо с някаква техническа джунджурия (много голяма!), и се захласна в гледката на морето от светлини напред.

Около тялото му започна да се образува вихър, който постепенно се сви, удължи и образува светец в цветовете на дъгата коридор. В края му - на изхода, - яркостта нарастна до нетърпимост, затвори очи... и усети твърдина под краката си. Беше пристигнал, където и да е това.

Отвори внимателно клепачи, огледа твърдата там долу (някаква светеца и пластична бяла материя, кълбяща се около глезените) и забеляза, че е облечен в екипа си за джогинг отпреди трийсетина години. Опипа тялото си (като че ли всичко е наред, при това нищо не боли!), а наоколо - все същата мека белота, до хоризонта. И нищо друго, освен безкраен свършено черен небосвод, без звезди и светлини.

- Добре дошъл! - чу зад гърба си плътен мъжки глас.

Обърна се рязко към мястото, откъдето беше прозвучал поздравът. На два-три метра от него стоеше и го гледаше усмихнато строен белокоос човек, облечен в нещо като хитон, със странни сандали. Приблужи се и разгледа отблизо лицето му - гладка, леко мургава кожа, високи скули, "римски" нос и дълбоки черни очи. Изглеждаше познат отнякъде, и излъчваше увереност и спокойствие. Точно от това имаше нужда сега... преглътна и отговори:

- Благодаря, къде съм? И кой сте вие?

- "Ти". Ще си говорим на "ти". Пристигнал си тъкмо там, където винаги си мечтал - в Центъра, но не на Галактиката. Ще те поразведа насам-натам, и ще ти обясня това-онова.

- Но все пак...

- После! Дай си ръката.

Хвана дясната му ръка, и полетяха. Чувството за време постепенно изчезна. Докато наблюдаваше и разглеждаше хилядите светове, на които процъфтяваха суперцивилизациите от мечтите и сънищата му, започна да изпитва гордост от правотата си. "Ето това е, за което толкова години говоря! И което никой у нас не знае! А трябва да знае!"

- Грещиш, - каза водачът му, - двойно грещиш. Това, което си мислиш, че си видял и познал преди години, е мистификация и лека шегичка на колегите ти. А безценните ти извънземни образци са в същност парчета от американски авиобомби, оцеляли някак си след бомбардировките на София през 1943. Трябваше да видиш как се смеят зад гърба ти на твоя ентузиазъм.

- ?

- Втората ти грешка е "никой не знае". Знаят. Власт имащите при вас прекрасно знаят какво става, но не ги устройва да съобщават това на "тълпата" - особено през последните 2-3 хиляди години. За това харесват много такива като теб, Деникен, Платон и онези там, написали преди време "Махабхарата". Обаче... не им позволяват много популярност. Нека си пишат - забавни и полезни легенди и митове, при това поддържащи страховити и плашещи заблуди, - но истински факти... това е друго нещо.

- Защо?

- Как защо? Власт! Во веки веков! Вие, на Земята, сте затворено феодално владение в периферията на вашата Галактика, интересно с тази си особеност за някои по-любопитни безделници. Туристическа атракция за колекционери на куриози. И така си върви вече 25 хилядолетия. Свикни с мисълта за това и ще разбереш грешките си. Ще имаш достатъчно време.

- Ами ако аз сега, като се върна...

- Още ли не си схванал? Ти си мъртъв, човече, вече цели три часа тялото ти е мъртво! Свободен си! И ти предстои дълго да претегляш делата си от този живот, и да решаващ какво да правиш после! Сам!

- Как така... ти Бог ли си?

- Да, аз съм Бог, ти си Бог, всички ние сме Бог. И с това ще свикнеш. Вашите "църкви", на които май още вярваш, също са част от власт имащите - не забравяй тази малка, но много важна подробност. А сега ще те оставя сам със себе си, имаш нужда да се усамотиш и да осмислиш нещата. Вече е възможно - никой няма да ти пречи.

- Почакай... все пак, кой си ти?

- Назовавали са ме с много имена, но това не е важно. Просто по-голям брат. Важното е ти да осмислиш правилно делата си, и да решиш какво ще правиш отгук нататък. Сега знаеш, но трябва да претеглиш знанието.

И изчезна. Останал беше сам. Интересно, не беше нито шокиран, нито притеснен от факта на физическата си кончина. Прие това без никакво съмнение, без страх и без да изпита какъвто и да било психологически шок. Наистина интересно. И всичко изглежда съвсем нормално, но без болките тук и там, с които беше свикнал напоследък...

Представи си старото тяло, пълно с травмите и болестите на цял един живот, отпуснато в овехтялото кресло... и изпита остър пристъп на съжаление към съседката, която на сутринта щеше да отключи вратата на квартирата и да намери вкочанения труп. Жалко, тя е добра жена, с нищо не е заслужила такова преживяване, но... нищо не може да се направи.

Отново огледа пространствата наоколо. Всичко, изпълнено с делото на Демиурга, и отвъд. Предпазливо опита и бързо разбра, че се премества там, където е насочил вниманието си.

Беше изгубил интерес към суперцивилизациите и строежа на галактиките. Не го вълнуваха нито астрофизиката, нито уфологията - псевдонауката, погълнала целия му живот и не му оставила шанса да съществува пълноценно, като всички останали нормални хора. Още по-малко го вълнуваха космогонията и възгледите по тази тема на така наречените "авторитети". Сега, когато всичко беше ясно. Но не съжаляваше за миналото. За нищо. Просто малко загубено време.

Върна се там, където го посрещна големият брат. В белия безкрай. В Центъра. Там, където можеше на спокойствие да претегли и осмисли всичко. И да вземе решение какво наистина иска да прави отсега нататък. Без повече грешки, и без да прибързва. Цялото бъдеще е пред него.

Завинаги.

Ами сега?

Страхотен информационен поток ни залива. Абе какъв ти "поток", направо потоп! И то навсякъде - радио, TV, хартийки-мартийки всякакви, компютри, Интернет, таблетки, талафончета-малафончета, мацаници по стените и където падне, клюки и слухове... да не говорим за разните му там кампании, мероприятия, хепънинги и уъркшопове. Страшна работа!

Начи, къде е по-по-най далаверата - доматиите, саламите от соя и сиренето от варовик (с полезни добавки от нитрати, нитрити и бензоати) са еди-къде-си, само за... А пък кредитите... направо без пари, грабвай и влачи! Парцалетини всякакви, супермаркови стоки кеф ти от Мароко или Турция, кеф ти от Тайван и Корея, обаче всъщност директно от Париж и Рим. И лекарствата... не само лекуват, направо съживяват умрелите, и ха си ги взел, ха си станал безсмъртен и суперготин (ама да прочетеш листовката!). Шоуто на Тоя е по-така от шоуто на Оня, обаче и двете са направо "cool", да не ги изпуснеш, и после иди да видиш и Тая, и Оная, и двете са с цици като..., и даже могат да пеят. Па да си купиш на всяка цена от тези джаджи, от онези джаджи... абе всичките, има бързи кредити за тая работа! Може и онлайн.

Па един педераст станал президент, лесбийка - премиерка, неграмотен написал Нова Енциклопедия, а в дън земите тилилейски се родило агне с три глави. Друг един, поп някакъв май, родил момченце от бедрото си, и референдумът в Глупландия казал категорично "Не" на презервативите, шапките, покривите, параваните и т.н. - да няма скрито-покрито, всичко да е на ачик! При земетресенията... абе нищо работа, 2-3 милиона, кой ти ги брой... новият шампион по Тай Чи е Мунчо... стану футболна звезда - далаверата е яка!... всички на площада - ще викаме "Оставка"... извъземните пак нещо... и снежният човек се размърдал... ама правителството (президентът, диктаторът, царят, тарторът или там каквото му викат) си знае работата, няма страшно... врачката уточнила, че тия дръжави ще изчезнат, ония ще са супер по-по-най, а в едно проучване на Науката се казва, че преходът към светло бъдеще не болял... много. А после било много гот.

Ами сега? Абе що не си...

